

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2006

Cena \$ 2.50

MAY 2006

Fatima v Portugalsku

Po smrti papeže Lva XIII. byl v roce 1903 zvolen jeho nástupcem benátský patriarcha Giuseppe Melchior Sarto, který přijal jméno Pius X.. Již v prvním roce svého pontifikátu vydal Pius X. Encykliku „Ad diem 2. Februarii 1904 „ – Ke dni 2. února – to je ke svátku Obětování Panny Marie (Hromnic) „De Beatae Mariae Virginis Gratiarum Mediatrix“ – O Panně Marii Prostřednici všech milostí. Tento mariánský papež, jenž vyzýval k častému a pro děti k časnému svatému přijímání zavedl mariánský svátek Matky Eucharistie a jeho slavení stanovil na 13. květen a právě tento den Nebeská Matka zvolila jako začátek svých zjevení ve Fatimě, kterým předcházela zjevení eucharistická.

V letních měsících 1916 se začal zjevovat ve Fatimě třem pasáčkům – 9 leté Lucii dos Santos, jejímu bratranci 8 letému Františku Martovi a jeho 6 leté sestře Hyacintě anděl, který jim oznámil: „Nebojte se. Já jsem Anděl míru.“ Pak se hluboce uklonil, až se dotýkal čelem země a třikrát opakoval modlitbu: „Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě a prosím za odpuštění pro ty, kteří v tebe nevěří, neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě.“ Pak povstal a řekl: „Takto se modlete. Srdce Ježíšovo a Mariino vyslyší vaše prosby.“ Při druhé návštěvě se jich anděl zeptal: „Co děláte? Modlete se, modlete se hodně. Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Mariino vás chtějí zahrnout do svého milosrdenství. Obětujte neustále modlitby a oběti Nejvyššímu.“ Lucie se zeptala: „Jaké oběti máme konat?“ „Všechny vaše úkony přinášejte jako oběť a nabízejte Bohu jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen a jako prosbu za obrácení hříšníků. Tak přivodíte mír své rodné zemi. Já jsem Strážný anděl Portugalska.“ Při třetí a současně poslední návštěvě držel anděl v levé ruce kalich a nad ním hostii, ze které kapala do kalicha krev. Potom nechal kalich viset ve vzduchu, spolu s dětmi poklekl a třikrát s nimi pronesl: „Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, já se Vám klaním a obětuji Vám nejdražší Tělo, Krev, Duši a Božství Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na zadostiučinění za urážky, svatokrádeže a nezáměry, jimiž On je urážen. A pro nekonečné zásluhy Jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného

Srdce Marie Vás prosím za obrácení hříšníků.“ Pak anděl povstal, vzal kalich a hostii, kterou podal Lucii a Krev, kterou dal přijmout Františkovi a Hyacintě, kteří nebyli ještě u prvního svatého přijímání. Potom padly děti na tvář a opakovaly modlitbu k Nejsvětější Trojici až do setmění.

13. května 1917 přestalo existovat carské Rusko, když poslední Romanov car Michal, bratr cara Mikuláše II. byl nahrazen revoluční vládou pokrokového advokáta Alexandra Fedoroviče Kerenského, a tak byla připravena půda pro říjnovou revoluci, která nastolila komunismus. Téhož dne 13. května 1917 přijal biskupské svěcení Eugenio Pacelli, pozdější papež Pius XII., který se snažil se všemi biskupy světa zasvětit Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, což se mu nepodařilo uskutečnit.

13. května 1917 na pastvinách Cova da Iria v Portugalsku se třem pasáčkům Lucii, Hyacintě a Františkovi zjevila nevypověditelně krásná mladá žena v zářícím bílém rouchu a světle modrém přehozu, který jí sahal od hlavy až na paty. V sepnutých rukách držela růženec se zlatým křížkem. Nejdříve Panna Maria děti uklidnila a na jejich dotaz řekla, že je z nebe a požádala je, aby přicházely následujících pět měsíců na stejné místo na třináctý den. Děti byly nadšeny její krásou. Zjevení ve Fatimě začala v době, kdy v Portugalsku vládl mimořádně silný, zednářský podporovaný protináboženský duch a křesťanství bylo pronásledováno. Fatimské události během roku po ukončení zjevení zcela změnily tuto negativní nábožensko – politickou situaci.

Při zjevení 13. června, jemuž bylo přítomno asi 40 věřících Panna Maria žádala děti, aby se denně modlily svatý růženec a tak vyprosily světový mír a konec války.

Vizionáři z Fatimy: Lucie, František a Hyacinta

Po každém desátku aby přidávaly: „Ó, můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás od pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“ Při tomto zjevení ukázala Panna Maria dětem peklo a kdyby je neujistila, že budou před ním uchráněny, tak dle jejich pozdějších výpovědí by strachem zemřely. Dále jim řekla, že ďábel vyvíjí největší úsilí na rozbití katolických rodin, neboť ví, že tím nejvíce poškodí církev. Pro záchranu hříšníků je nutné rozšířit úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci. 13. července počet přítomných vzrostl na 4000. Panna Maria dětem oznámila: „Budou-li lidé dělat, co od vás žádám, bude mnoho duší zachráněno a bude mír. Válka se chýlí ke konci. Jestliže však nepřestanou lidé Boha urážet, začne za pontifikátu Pia XI. (1922-1939) další a horší válka.“

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:
Poutní bazilika Panny Marie ve Fatimě

NEDĚLE DOBRÉHO PASTÝŘE

4. velikonoční neděle - 7. května 2006

**JE SVĚTOVÝ DEN MODLITEB
ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ
A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU**

MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.

Otče, učiň, nechť mezi křesťany povstanou
početná a svatá povolání ke kněžství,
nechť udržují víru živou
a uchovají milostivou památku tvého
Syna Ježíše
prostřednictvím hlásání jeho slova
a vysluhování svátostí,
kterými neustále obnovuješ tvé věřící.

Dej nám svaté služebníky tvého oltáře,
nechť jsou pozornými a horlivými
strážci eucharistie,
svátosti nejvyššího Kristova daru,
pro spásu světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství,
nechť prostřednictvím svátosti smíření
šíří radost z tvého odpuštění.

Učiň, Otče, nechť církev přijme s radostí
početná vnuknutí Ducha tvého Syna
a poslušná jeho učení
nechť pečuje o povolání k služebnému kněžství
a k zasvěcenému životu.

Podporuj biskupy, kněze, jáhny,
zasvěcené osoby i všechny pokřtěné v Krista,
aby věrně plnili své poslání ve službě evangelia.

O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

**Bud' me pamětlivi Ježíšova doporučení: „Žeň je sice
hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby
poslal dělníky na svou žeň“ (Mt 9,37-38)**

MODLEME SE TĚŽ ZA KNĚZE PŮSOBÍCÍ V NAŠICH FARNOSTECH

Pane Ježíši, děkujeme ti,
že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka
a správce Božích tajemství.
Prosíme tě, dej mu věrnost a vytrvalost
v tak svaté službě
a nám živou víru, žes ho poslal ty.
Učinils jej naším duchovním vůdcem:
dej mu ducha moudrosti a rady;
dej mu upřímnost otcovské lásky
a nám dar úcty a oddanosti,
ať pozorně nasloucháme jeho slovům.
Vybral jsi ho z nás a pro nás,
člověka, který se musí potýkat
se slabostmi našimi i svými.
Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení.
Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu.
Ať je naším dobrým pastýřem
a přivede nás do nebe.

KANCIONÁL

společný zpěvník českých a moravských diecézí

LITURGICKÁ ČTENÍ

5.neděle velikonoční - 14.května 2006

1. ČTENÍ - Sk 9, 26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v báni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. ČTENÍ - I Jan 3, 18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Jan 15, 1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, o čeho chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

6.neděle velikonoční - 21.května 2006

1. ČTENÍ - Sk 10, 25-26. 34-35. 44-48

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl slovy: „Vstaň! Vždyť i

já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“ Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Ducha svatého. Slyšeli totiž, jak mluví cizími jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpírat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby u nich zůstal ještě několik dní.

2. ČTENÍ - I Jan 4, 7-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou obět za naše hříchy.

EVANGELIUM - Jan 15, 9-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám prikazuji: Milujte se navzájem!“

7.neděle velikonoční - 28.května 2006

1. ČTENÍ - Sk 1, 15-17. 20-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Jan 17, 11b-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chráníl jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Seslání Ducha svatého - 4.června 2006**1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11**

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vír, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proseryté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galařanům.

Bratři! Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, strach, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří

takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

EVANGELIUM - Jan 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Nejsvětější Trojice - 11.června 2006**1. ČTENÍ - Dt 4, 32-34, 39-40**

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: ptej se od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napjatým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes prikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

EVANGELIUM - Mt 28, 16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.dubna 2006

Politické události

Prognóza voleb do Poslanecké sněmovny

Volby do Poslanecké sněmovny se konají 2. a 3.června. Češi v zahraničí budou volit na velvyslanectvích nebo generálních konzulátech 1. a 2.června. Voliči v zahraničí budou vybírat z kandidátů pro Jihočeský kraj. V únoru o tom losováním rozhodla Státní volební komise. Podle poslední prognózy společnosti Factum Invenio by volby vyhrála ODS s 29,5% hlasů. Druhá ČSSD proti březnu přizeň lidí mírně ztratila - volilo by ji nyní 23,6% občanů. Třetí komunisté by získali 18,1%. Do sněmovny by se ještě dostali lidovci se ziskem 12,3% hlasů (v polovině března by dostali jen 8,8% hlasů), a Strana zelených s 10,4% hlasů. Pětiprocentní hranici nutnou pro vstup do Poslanecké sněmovny by podle průzkumu žádala další strana nepřekročila. Voleb se chce zúčastnit přibližně 54% dotázaných.

Amnesty International:

Tajné lety CIA vedly přes Prahu

Tři letouny CIA, které přepravovaly osoby "podezřelé z terorismu", přistály v letech 2001 až 2005 dvacetkrát v Praze. Podle médií to uvádí organizace Amnesty International (AI) ve zprávě založené především na výpovědi tří přepravovaných Jemenců, kterou zveřejnila v úterý 4.dubna. Ze záznamu vyplývá, že letadla měla v Praze mezipřistání. "Nikdy jsme nic takového nezaznamenali. Ministerstvo nedostalo žádné informace, které by na-

svědčovaly tomu, že se něco takového chystá," uvedl český ministr vnitra František Bublan pro Aktualne.cz. "Většina obětí těchto operací byla zadržena nezákonně. Mnozí byli uneseni, neměli přístup k právníkovi a vlastně 'zmizeli'. Všichni lidé, s nimiž jsme hovořili, vypovídali o mučení nebo špatném zacházení," cituje generální tajemnici AI Irene Khanovou Aktuálně.cz. "Dodržujeme mezinárodní závazky a americké zákony. Spojené státy neuplatňují mučení, neomlouvají ho a nedovolují svým agentům je uplatňovat," cituje však Aktuálně.cz dále americkou ministryni zahraničí Riceovou. Evropský parlament už v lednu schválil vytvoření výboru, který má vyšetřit aktivity CIA v Evropě - včetně zřizování tajných věznic či utajených přeletů s vězni. Aféra vznikla loni na podzim, když list The Washington Post zveřejnil informaci, že CIA má v zahraničí tajné věznice, do nichž převáží lidi podezřelé z terorismu. Některé věznice měly být v zemích východní Evropy, nejspíš v Polsku nebo v Rumunsku. Existenci věznic se nepodařilo potvrdit, zato o letech strojů najatých CIA přes evropské země jsou důkazy. Mnohokrát přistály v Německu, ale také ve Velké Británii, v Paříži, v Polsku a v Maďarsku. "Neexistují ale důkazy o tom, že vždy převážely zajatce," sdělili iDnes.cz zástupci AI.

Diplomatický spor s Kubou

První náměstek velvyslance Stanislav Kazecký se v neděli 16.dubna vrátil do Česka, Kuba mu neprodloužila vízum. Důvodem bylo jeho údajné ne-

korektní diplomatické chování, měl se pohybovat ve vojenských prostorech a fotografovat je. Později přidal kubánský ministr zahraničí Felipe Perez Roque obvinění, že se stýkal s podvratnými živly, podporoval žoldácké skupiny a ve skutečnosti pracoval nikoli pro vládu České republiky, ale pro USA. Kazecký se proti nařčením ohradil, skutečným důvodem je podle něj podpora demokracie a tedy disidentů, které se na Kubě věnuje řada diplomatů nejen z Česka. Jak řekl na tiskové konferenci na ruzyňském letišti po svém návratu, fotit vojenské objekty se nikdy ani nepokoušel. Ministr zahraničí Cyril Svoboda rovněž odmítá uvedené důvody vyhoštění, ve skutečnosti jde o otázku lidských práv, která se na Kubě nedodržují a která ČR podporuje. Svoboda lituje, že oba státy nemají dobré vztahy, ale vylučuje, že by za to mohla česká strana. V EU, která má v červnu zhodnotit svoje stanoviska vůči Castrovu režimu, hodlá ministr aktivně prosazovat jednotnou pozici. Dosavadní appeasement podle něj nepřinesl žádné výsledky. Bezprostřední reakcí české diplomacie byl protest a zároveň obdobný krok - jednomu zaměstnanci kubánské ambasády rovněž nebylo prodlouženo vízum, končící 19.dubna. Nejednalo se o první diplomatický incident s Kubou v historii České republiky. V roce 2001 kubánské úřady tři týdny zadržovaly Jana Bubeníka a poslance Ivana Pilipa, v květnu 2005 zatklly a vyhostily senátora Karla Schwarzenberga - v obou případech se Češi setkali s opozicí Castrova režimu. Letos v lednu byla zatčena a vyslýchána modelka Helena Houdová poté, co fotografovala chudinské čtvrti v Havaně.

Zemřel Rudolf Slánský

Po těžké nemoci zemřel v pondělí 17.dubna ráno ve věku 71 let (narodil se 6.února 1935) bývalý diplomat Rudolf Slánský. ČTK to oznámil rodinný přítel a předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský. Jako syn dlouholetého generálního tajemníka KSČ Rudolfa Slánského strávil válku s rodiči v Moskvě. V souvislosti se Slánského popravou byl v 50. letech státními orgány internován, svého otce se později veřejně zřekl. V 60. letech byl členem komunistické strany, z níž byl v roce 1969 za reformní postoje vyloučen. V době tzv. normalizace pracoval v disentu a jako jeden z prvních podepsal Chartu 77. V letech 1990-1996 pracoval jako československý, respektive český velvyslanec v Rusku, poté byl až do roku 2004 českým velvyslancem na Slovensku. Slánský byl ženatý a měl dva syny. "Rudolf Slánský byl člověk neobyčejně pevných zásad a neskonale dobrotý," řekl k odchodu svého přítele Pavel Rychetský.

Ministr Svoboda o zavedení víz pro Kanadu

Ministr zahraničí Cyril Svoboda pobýval od 19.dubna na pětidenní cestě po USA a Kanadě. Návštěvu Kanady zahájil Cyril Svoboda otevřením nového generálního konzulátu v Torontu. Po Montrealu je to už druhý konzulát na území Kanady. V blízké době má být otevřen další ve Vancouveru. V Torontu předal Svoboda také cenu za šíření dobrého jména České republiky ve světě Gratias Agit Josefu Škvoreckému a Zdeně Salivarové. Stejně ocenění převzal i Josef Čermák, profesor práv na Torontské univerzitě, díky němuž se zde vyučuje bohemistika. Hlavním tématem jednání s kanadskými ministry zahraničí

a imigrace v Ottawě byla problematika víz. Ministr Svoboda požaduje, aby Kanada zrušila pro Českou republiku vízovou povinnost, kterou obnovila v říjnu 1997 jako reakci na vlnu přistěhovalectví českých Romů. Vízová povinnost je jednostranná, Kanadané jezdí do ČR bez víz. Jednání o bezvízovém styku však nikam nepokročila. Svoboda chce tedy navrhnout zavedení víz i pro kanadské turisty. V tomto případě ale hrozí žaloba u Evropského soudního dvora v Lucemburku. "Musíme se obávat, že můžeme být žalováni za to, že porušujeme společnou vízovou politiku," řekl dle ČTK Svoboda. Premiér Jiří Paroubek i stínový ministr zahraničí Jan Zahradil (ODS) se shodují, že prohlášení o zavedení víz měl Cyril Svoboda nejprve konzultovat a teprve poté oznámit médiím. "Myslím, že to byla od pana ministra trošku rychlá mluva," sdělil podle serveru CeskeNoviny.cz předseda vlády.

Ze Slovenska

SR blíž k přijetí eura: schodek veřejných financí klesl poprvé pod 3 %

Díky růstu ekonomiky a vyššímu výběru daní se Slovensku loni podařilo snížit veřejný deficit pod 3%. Zatímco v roce 2004 schodek činil 3,3%, loni to bylo 2,95% hrubého domácího produktu. Oznámil to 3.dubna ministr financí Ivan Mikloš. I letos se dá očekávat zlepšení, schodek by se měl dotknout 2,7% HDP. Země je tak o krok blíže k přijetí společné evropské měny. Vstup do eurozóny nejprve odsouhlasila vláda Mikuláše Dzurindy a Národní banka Slovenska. Podle ministerstva financí totiž Slovensko splní maastrichtská

kritéria v roce 2007. O přijetí eura se vedly spory mezi vládou a opozicí, ale díky příznivému ekonomickému vývoji se jejich názory sblížily. Nejsilnější opoziční strana Smer, které by podle nedávných průzkumů dalo hlas asi 30% voličů, odsouhlasila rok 2009 jako datum vstupu Slovenska do eurozóny. Slovensko by tak bylo prvním státem Visegrádské čtyřky, kde by euro začalo platit. Ještě koncem loňského roku však Smer vedený Robertem Ficem protestoval proti brzkému přijetí společného platidla. Stínový ministr financí za stranu Smer Igor Sulaj argumentoval nedostatečně silnou domácí ekonomikou. Další důvod viděl v nutnosti zkoordinovat měnu se sousedními státy, které ale hodlají přijmout euro až v letech 2010 a 2011. Slovensko už plní několik kritérií pro euro. Výše veřejného dluhu je pod stanoveným stropem 60% HDP. Navíc je slovenská měna od listopadu 2005 zapojena do režimu výměnných kurzů ERM-2, podle kterých kurz koruny vůči euru nesmí vybočit ze stanoveného 15% limitu v obou směrech od stanovené centrální parity. V režimu ERM-2 musí měna zůstat alespoň dva roky. Dalším důležitým předpokladem je, že průměrná nominální dlouhodobá úroková míra nepřekračuje o víc než dva procentní body sazbu tří zemí EU (v nichž je platidlem euro) s nejnižší mírou inflace. Slovensko ještě musí snížit průměrnou roční inflaci, aby nepřesahovala o víc než 1,5% bodu průměrnou inflaci tří členů eurozóny s nejnižší mírou inflace. Podle analytiků velmi záleží na reakci trhu na složení nové vlády po předčasných červnových volbách a na její hospodářské politice.

Ekonomika

Zahraniční dluh ČR se minulý rok zvýšil o 1,5%

České republice vzrostlo loni zahraniční zadlužení o 114 miliard na celkových 1,126 bilionů korun, což odpovídá 38,4% hrubého domácího produktu (HDP). Informaci o tom zveřejnila 31.března Česká národní banka. Samotný přírůstek zahraničního dluhu tvoří z 31% navýšení současných závazků s dobou splatnosti kratší než jeden rok. V meziročním zvýšení rostla zadluženost podnikového a vládního sektoru. Zadluženost bankovního odvětví poznamenal pouze nepatrný vzrůst v souvislosti s přijatými vklady od zahraničních bank a nebankovních klientů. Zahraniční závazky českého bankovního sektoru včetně ČNB představovaly 24% celkového zadlužení. V porovnání se sousedními zeměmi, které vstupovaly do Evropské unie 1.května 2004, je na tom ČR ve vyjádření zahraničního dluhu k HDP nejlépe. V případě Polska jde o 44% a Slovenska o 60%.

Češi utrácejí jako diví

Během prvních tří měsíců tohoto roku Češi utratili nejvíce peněz za posledních šest let. Maloobchodní tržby tak meziročně vzrostly o 7,8% a podle odborníků by měl tento vzestupný trend pokračovat. Ztlumit by ho mohly jen stále dražší ceny energií. Růst tržeb, který se v předešlých letech odehrával především před Vánocemi, dosáhl svého maxima až v prvních dvou měsících roku. Spotřebitelé tentokrát čekali na sezónní slevy, jež odstartovaly po vánočních svátcích. Na odbyt šlo nejvíce oblečení, boty, elektronika a vybavení do domácností. Naopak o něco hůře se dařilo prodejcům farmaceu-

tického, drogistického a kosmetického zboží. Nejvyšší zisk zaznamenaly hypermarkety a velké firmy, zatímco u těch menších se meziroční růst tržeb pohyboval mezi 3,1 až 4,3%. Zlevňování zboží napomáhá konkurenční boj, který zuří mezi obchodními řetězci. Podle ekonomů by měli Češi tímto tempem utrácet po celý rok. Velkou důvěru spotřebitelů v tuzemské hospodářství umocňuje fakt, že ve většině domácností letos vzrostou reálné příjmy a průměrná mzda překročí dvacet tisíc korun. Na druhou stranu některým Čechům již dávno nestačí jejich vydělané peníze, a tak si stále více půjčují.

Papírová padesátikoruna končí kvůli euru

Kovové padesátikoruny postupně nahrazují bankovky stejné hodnoty, a penězky českých občanů tak postupně těžknou. Jak informoval server iDnes.cz, jedná se o první příznak příchodu eura, kterého se snad dočkáme za tři a půl roku. Papírová padesátikoruna vydrží v oběhu pouhé tři roky, proto je Česká národní banka již nedává do oběhu (u pětistisícových a dvoutisícových bankovek je životnost i pět let). Mince mají oproti bankovkám až pětkrát větší životnost, takže vydrží až do zavedení eura. V současné době Češi používají po zrušení desetičlunu a dvacetníčlunu v roce 2003 sedm druhů mincí. ČNB sice k výměně bankovek nevyzývá, ale znovu je do oběhu vracet nebude. Místo nákladného tištění nových bankovek tak sahá do sejfů a pouští do oběhu kdysi nechtěné padesátikorunové mince. Koncem roku 2005 jich mezi lidmi kolovalo pět milionů, v současné době je to asi o sedm milionů více. Až roku 2010 přistoupí Česká republika ke společné evropské měně,

česká koruna přestane platit a dnešních 50 korun bude mít v přepočtu zřejmě hodnotu dvou eur.

Kurzovní lístek ČNB

2. 5. 2006 (střed)

EUR, 1	28.415
Kanada, 1	20.295
Slovensko, 100	76.126
USA, 1	22.475

Kultura

Rembrandt asi namaloval portrét Jana Amose Komenského

Přední nizozemský odborník, kunsthistorik Ernst van de Wetering tvrdí, že podobizna starého muže, kterou Rembrandt údajně namaloval v rozmezí let 1660 - 1665, zobrazuje Jana Amose Komenského. Česká média o tom informovala v minulých dnech. Diskuse o tomto portrétu se rozpoutala při příležitosti výstavy Rembrandt - Hledání génia, která se koná do 2.července v amsterdamském Rembrandtově domě - Rembrandthuis. Mezi padesáti díly malíře je i Portrét starého muže, někdy nazývaný i Portrét rabína. Obraz na výstavu zapůjčila známá galerie Uffizi ve Florencii, která ho získala od rodu Medicejských. Podobných obrazů starých mužů či rabínů Rembrandt během svého života namaloval desítky, což zřejmě bylo důvodem, proč portréty zatím nikdo blíže nezkoumal. Postava na obraze byla navíc nerozeznatelná, proto před vystavením prošel obraz speciálním čištěním. De Wetering ve své studii vychází z knihy českého historika umění Karla Chytila a ze zkoumání v nizozemské knihovně hermetických věd. Jeho teorii napomáhá i fakt, že slavný český exulant byl

téměř sousedem malíře a měli společné známé. Čeští odborníci nepotvrzují teorii de Weteringa, ale zároveň ji ani nevylučují. Podle Lidových novin vedoucí katedry dějin umění brněnské Masarykovy univerzity a odborník na staré umění profesor Lubomír Slavíček tvrdí, že už za první republiky se o zmíněném portrétu spekulovalo. "Rembrandt ve starším věku inklinoval k náboženským kruhům a není vyloučené, že se do Komenského blízkosti dostal. Pro hypotézu je také jisté důležité, jak se obraz do Uffizi dostal. Ovšem bez seznámení s obrazem je těžko dělat závěry," nevylučuje v LN teorii o podobizně Komenského ani profesor Mojmir Horyna z katedry dějin umění FF UK.

Nejvýznamnější letošní výstava Karel IV. je již vyprodána

Výstava Karel IV. - císař z Boží milosti, co do rozsahu a významu největší v historii výstavnictví Pražského hradu, představuje umění z doby vlády posledních Lucemburků. Až do 21.května budou mít návštěvníci možnost prohlédnout si sbírku více než dvou set exponátů zapůjčených z nejvýznamnějších výstavních institucí 11 zemí. Podle odborníků je výstava unikátní tím, že soustředí díla, jež vznikla v jednom místě a v jedné době, která ale poté již nikdy nebyla pohromadě. Lidé na ní mohou spatřit sochy či vzácné obrazy významných gotických umělců, jakými byli Mistr Theodorik, známý výzdobou Kaple sv. Kříže na Karlštejně, Mistr Třeboňského oltáře či Mistr Krumlovské madony. Dále jsou k vidění vzácné šperky a klenoty, skici a plány Petra Parléře i dalších architektů či

předměty běžné potřeby. Expozice, připravovaná od roku 2001, měla úspěch loni na podzim v Metropolitním muzeu v New Yorku, kde vůbec poprvé představila český středověk americké veřejnosti. V Praze jsou její jednotlivé části umístěny do nejkrásnějších prostor Pražského hradu do Obrazárny Pražského hradu, Císařské konírny, Katedrály sv. Víta, Starého královského paláce a jeho Tereziánského křídla. Špatnou zprávou pro zájemce o návštěvu však zůstává, že výstava Karel IV. - císař z Boží milosti je od 5.dubna zcela vyprodána. V pokladnách na Pražském hradě budou nadále k dispozici pouze vstupenky vrácené z rezervací.

Týden bez televize nabádá k aktivnímu životu

Začít sportovat, naučit se žonglovat a vařit, letět balónem či třeba složit puzzle. Takové aktivity doporučují lidem pořadatelé akce nazvané Týden bez televize, který probíhá od 25.dubna. Nejen v Česku, ale i ve světě se v tomto týdnu miliony lidí dobrovolně rozhodly nezapínat televizi. Důvodů, proč se Mezinárodní týden vypnuté televize koná, je víc. Sledování televize podporuje nezdravý životní styl, protože divák přestává mít zájem o aktivní život a sociální vazby. Lidé méně čtou a u obrazovky stráví mnoho času, některé děti dokonce víc než ve škole. Cílem akce je vymýtit diváckou odevzdanost a nabídnout alternativy za televizní zábavu. Týden bez televize je českou obdobou projektu amerického sdružení TV-Turnoff Network, který organizují společně s aktivisty z White Dot a anti-konzumní organizace Adbusters. V

USA se letos TV-Turnoff Week uskuteční už po jedenácté. Autor internetových stránek www.beztelevize.org Jan Macek, který v Česku o Týdnu informuje, vysvětlil, že ho k akci před rokem přivedlo spuštění reality show. Tyto pořady se mu vůbec nelíbily, proto začal hledat souvislosti s problematikou sledování televize a narazil i na akci Američanů. Podtitul Týdne, který se v Česku koná poprvé, zní: Vypněte televizi, zapněte život! Dalšími hesly jsou například Více čtení, méně televize! či Nedívej se na to, žij to! Organizátoři věří, že se účast na této akci stane pro většinu lidí odrazovým můstkem k trvalé změně: začít omezovat svůj čas strávený před obrazovkou, více přemýšlet o výběru programů a nechat si více času na aktivity bez televize.

Do Prahy přijel Metropolitní expres, třetí bezplatný deník

V pondělí 24.dubna si obyvatelé Prahy a okolí mohli nejnovější zprávy přečíst v novém, v pořadí již třetím deníku distribuovaném zdarma. Metropolitní expres, který vydává mediální skupina MAFRA (Mladá fronta Dnes, Lidové noviny či iDnes), je zaměřený na mladou a střední generaci a lidé jej mohou najít v metru, školách, úřadech i na benzinových pumpách. Přináší obsáhlé zpravodajství z Česka, zahraničí, ekonomiky i ze sportu. Nechybí ani tipy do kina či na koncert, televizní program nebo zábava v podobě komiksů či sudoku. Deník nabízí v každý den jinou přílohu věnující se aktuálním tématům jako cestování, moderním technologiím a zaměstnání. Denně pak vychází

anglická stránka, která pobízí k studování jazyka odlehčenou formou. Zvláštní pozornost se věnuje fotografiím, které jsou nejen doplňkem většiny zpráv, ale mají i vlastní dvojstranu Den ve fotografiích. O místo na trhu a hlavně o inzerenty, z jejichž reklam jsou noviny financovány, se Metropolitní expres musí poprat s dvěma již zavedenými bezplatnými deníky. Jako první se v hlavním městě v roce 1997 začal rozdávat list Metro společnosti Metro International patřící švédskému koncernu MTG, který je nyní mimo jiné spoluvlastníkem televize Prima. Od letošního ledna se Metro distribuuje v dalších 11 krajských městech a jeho celkový náklad je přibližně 360 tisíc. V Praze se pak denně rozdává na 210 tisíc výtisků. Jeho osmiletou samovládu narušilo až loni v listopadu 24 hodin z dílny Ringieru, dosud vydávajícího například Blesk či týdeník Reflex. "Čtyřlístek" se na rozdíl od Metra rozdává nejen v prostředcích hromadné dopravy, ale i na úřadech a vysokých školách. Je k mání pouze v hlavním městě (náklad 220 000). Podle šéfredaktora Metropolitního expresu Hanuše Hanslika (bývalého vedoucího pražské regionální redakce MF Dnes) je však jejich deník na konkurenci připraven. "Základní koncepce Metropolitního expresu je poskytnout mnohem více informací než Metro a 24 hodin, ve větším rozsahu, ale zároveň nebyť výraznou konkurencí pro placené noviny koncernu," sdělil svou taktiku Lidovkám.cz. Startující náklad deníku bude 150 tisíc výtisků denně.

Interkamera 2006 poučná i zábavná

Již 24. ročník největší mezinárodní výstavy foto a video techniky v České republice Interkamera 2006 lákal od 19. do 21. dubna na pražské Výstaviště v Holešovicích. Na své si přišli nejen návštěvníci se zájmem o přístroje a příslušenství renomovaných značek z oblasti foto, video a mobilní techniky, ale také ti, co se chtěli něco přiučit v zajímavých workshopech či na seminářích vedených známými osobnostmi. Zkušení i začínající fotografové a umělci si pod vedením instruktorů mohli například otestovat nejžhavější novinky techniky, poslední modely fotoaparátů, tiskáren či scannerů, nafotit si pózující modelky nebo se dozvědět od předního českého fotografa Adolfa Ziky, jaká byla jeho Cesta k velké fotografii. Interkamera nabídla také několik fotografických expozic. Mezi nejzajímavější patřila přehlídka tvorby Františka Drtikola, Josefa Sudka, Václava Chochola, Jana Saudka, Roberta Vana a Adolfa Ziky, která nese název Minulost a současnost černobílé fotografie. Na pár metrech čtverečních si tak návštěvník mohl porovnat umělecká díla klasiků (Drtikola, Sudka a Chochola) se současnými představiteli české černobílé fotografie. Petr Sálek zde vystavoval svoji Přírodu XXL, snímky velkých formátů zachycující krásy přírody. Dále zde byly k vidění vítězné práce ze soutěže Travel Photo, Fotograf roku 2005, Pražský fotomaraton a mnoho dalších. Budoucnost Interkamery je ale nejasná, každým rokem ztrácí na svém významu. Klesá o ni zájem jak ze strany vystavovatelů, kterým se účast na této akci finančně nevyplácí, tak ze strany návštěvníků, neboť in-

ternet a odborné časopisy postupně nahrazují její funkci. Snad právě výstavy fotografií, workshopy, odborné semináře, soutěže a jiné doprovodné akce, kterým by měl být v dalším ročníku věnován větší prostor, pomohou její tradici zachovat.

Zápis Jízdy králů na seznam UNESCO není ohrožen

Tradiční folklorní slavnost Jízda králů na Slovácku se i nadále uchází o zápis do Seznamu mistrovských děl ústního a nehmotného kulturního dědictví lidstva při UNESCO. Ve středu 19. dubna to uvedlo Ministerstvo kultury v reakci na zprávy o ohrožení tohoto procesu. Ty se objevily například minulý měsíc v MF Dnes. Žádost o zapsání na seznam UNESCO je nyní ve fázi přípravy nezbytné dokumentace. "Vše pokračuje podle harmonogramu, Národní ústav lidové kultury ve Strážnici na tom pracuje," řekla náměstkyně ministry kultury Kateřina Kalistová (Mazáčová). Na úkolu se podílí sedm odborníků a vypracovávání podkladů pro nominaci zabere ještě zhruba dva roky. Tuto etapu nelze podceňovat mimo jiné z toho důvodu, že každý návrh na zápis do seznamu může být podán pouze jednou. Případné zamítnutí by tak bylo definitivní. Jednou z podmínek pro zařazení na seznam nehmotného dědictví je unikátnost dotyčného fenoménu. Ten tedy nesmí být nikde jinde prezentován ani udržován. Dle vyjádření Kalistové komplikuje proces přijetí návrhu právě fakt, že se slavnost Jízda králů pořádá nejen ve Vlčnově, kde je nejznámější, ale také v Hluku, Kunovicích a jiných obcích jižní Moravy. Proto byla také Národní radou pro tradiční lidovou kulturu v roce 2005 překlaskifikována z Vlčnovské jízdy králů na Jízdu králů na Slovácku. Jízda králů

se jako jedinečná lidová slavnost bude ucházet o registraci do seznamu UNESCO hned po Masopustních občůzkách na Hlinecku, které již mají připravenou komplexní dokumentaci. Letošní jízda králů projede Vlčnovem 28. května.

Sport

Z mistrovského titulu v hokejové extralize se raduje pražská Sparta

Sparta zdolala v šestém finálovém utkání na domácím ledě Slávii poměrem 3:0 (0:0, 2:0, 1:0) a získala posedmý v historii pohár pro vítěze. Finálová série, kterou Sparta vyhrála 4:2 na zápasy, byla velice vyrovnaná (3:4 - s.n., 2:1, 1:2, 2:3, 3:2 z pohledu Slavie). "...Sparta byla produktivnější, to rozhodlo," řekl v rozhovoru pro MF Dnes slávistický trenér Vladimír Růžička. Slávia, která se celou sezónu držela na špičce tabulky, si v play off poradila s Třincem a Českými Budějovicemi. Sparta, postoupivší po nevýrazných výkonech v základní části ze šestého místa si účast v play off zajistila až v posledním kole, když zdolala právě Slávii. Na své cestě za titulem pak vyřadila týmy Vítkovic a Znojma. Klíčovým hráčem nového mistra se ukázal být brankář Petr Bříza (41 let), jehož forma ve vyřazovacích bojích gradovala. Závěrečné utkání přesto označil za patrně poslední soutěžní zápas své kariéry, což potvrdil i následným převzetím postu generálního manažera týmu. Ozdobou všech finálových střetnutí byly mimořádné divácké návštěvy, které se v průměru pohybovaly kolem patnácti tisíc. Na Slovensku získali svůj první titul hokejisté Žiliny, kteří zdolali v sedmém finálovém zápase Poprad na jeho ledě 4:1.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež oslavil první výročí od svého zvolení

265. papežem se 19.dubna 2005 stal tehdejší děkan kardinálského kolegia Joseph Ratzinger. Zvolen byl po čtyřech skrutiniích a vybral si jméno Benedikt XVI. Dvou set tisícový zástup poutníků, kteří sledovali s napětím tradiční signál úspěšné volby – bílý kouř nad Sixtinskou kaplí, pak pozdravil v 18.48 hodin z loggie Vatikánské baziliky: "Drazí bratři a sestry, po velkém papeži Janu Pavlu II. zvolili kardinálové mě, prostého a pokorného dělníka na vinici Páně. Utěšuje mě skutečnost, že Pán dokáže pracovat a jednat i s nedostatečnými nástroji. Především se ale svěřuji do vašich modliteb. V radosti Krista zmrtvýchvstalého, v důvěře v jeho trvalou pomoc, pojďme dál. Pán nám pomůže a Marie, jeho Nejsvětější Matka, bude na naší straně. Děkuji".

Od svého zvolení se Benedikt XVI. setkal s více než čtyřmi miliony osob na audiencích a liturgických slavnostech, absolvoval dvě cesty mimo Vatikán – první do italského Bari, na zakončení Národního eucharistického kongresu, druhou do rodného Německa, na Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem, vydal encykliku "Deus caritas est", jmenoval 15 nových kardinálů. Těžištěm práce Benedikta XVI. je učení, v každé homilii, v každé promluvě, při každém setkání získáváme přesnější obraz o službě papeže, který na apoštolský stolec přišel s pověstí brilantního teologa.

Papež Benedikt XVI. při oslavách prvního výročí svého zvolení do čela katolické církve ujistil, že chce být "dobrotivým, ale pevným" pastýřem katolické církve. Před 50.000 poutníky, kteří na Svatopetrském náměstí vyslechli jeho promluvu, se také se zjevným dojetím svěřil, že volba, která ho loni vynesla do čela církve, pro něho znamenala naprosté překvapení. "Moji slabou osobu" kardinálové vybrali, aby nastoupila po "velkém papeži Janu Pavlu II.", dodal. "Vždy jsem si byl vědom, že tento úkol, toto poslání nemohu zastávat zcela sám. Proto z celého srdce děkuji všem, kteří jsou v mé blízkosti či mě v duchu sledují z dále s láskou a modlitbami," řekl papež.

Statistické údaje o církvi za období 1978-2004

Údaje zveřejnil Centrální statistický úřad církve a vyšly ve Vatikánském nakladatelství (Libreria editrice Vaticana). Katolická církev se rozvíjí hlavně v Africe a Asii. Vyplývá to z údajů vydané Statistické ročenky církve za rok 2004. Přestože v letech 1978-2004 počet katolíků ve světě vzrostl o 45%, vzhledem k nárůstu počtu obyvatel zeměkoule se o jedno procento snížil – z 18% na 17%. Nejvíce katolíků přibýlo v Africe, za pontifikátu Jana Pavla II. se jejich podíl v populaci zvýšil o 4,5%. Zatímco v roce 1978 představovali katolíci 1/8 obyvatel Afriky, v roce 2004 to byla už 1/6. Téměř polovina všech věřících katolické církve žije i nadále na Americkém kontinentu. Zveřejněné statistiky ukazují také úbytek kněží, s výjimkou Afriky a Asie. Oproti tomu přibývá

trvalých jáhnů. Za období od roku 1978 do roku 2004 se jejich počet zvýšil téměř šestkrát a dnes jich na světě působí 32 tisíc. Na druhé straně lze ve světovém měřítku zaznamenat podstatný vzrůst počtu kandidátů kněžství v seminářích. Ve srovnání s rokem 1978 se jejich počet zvýšil o 77%. Nejvíce seminaristů se připravuje ke kněžství v Africe, v Americe a v Asii.

Kardinál Tomáš Špidlík převzal Cenu Gratias agit

Ve čtvrtek 4.května 2006 převzal kardinál Tomáš Špidlík z rukou ministra zahraničních věcí ČR Cyrila Svobody Cenu Gratias agit 2006. Tuto cenu uděluje ministr zahraničních věcí ČR za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. Oceněny mohou být osoby bez rozdílu národnosti a státní příslušnosti, nezávisle na zemi jejich původu a současného pobytu, které svojí dlouhodobou činností nad rámec svých profesionálních povinností nebo významným činem cílevědomě přispěly nebo přispívají k šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

Kardinál Tomáš Špidlík SJ se narodil 17.12.1919 v moravských Boskovicích. Vystudoval gymnázium v rodném městě, před válkou začal na brněnské univerzitě studovat latinu a češtinu. Po uzavření českých univerzit vstoupil v roce 1940 do jezuitského řádu. Po první přípravě na Velehradě dostudoval teologii v Maastrichtu v Holandsku, kde byl v roce 1949 vysvěcen na kněze. Roku 1951 se ujal funkce spirituála v české papežské koleji Nepomucenum. Na tomto místě vytrval 37 let (1951–1989). Přitom však dokončil svá studia na papežském Orientálním ústavu doktorátem a specializací ve spiritualitě křesťanského "Východu".

Od roku 1954 vyučoval východní a patristickou teologii jednak na Papežském orientálním ústavu, na Papežské gregoriánské univerzitě a v karmelitánském ústavu Terezianum v Římě. Jako docent hostoval na jiných světových univerzitách, např. v Knišase v Africe a v St. Paul v USA. Napsal v tomto oboru mnoho knih a článků ve světových jazycích. V březnu roku 1995 vedl Tomáš Špidlík duchovní cvičení pro papeže Jana Pavla II. a vatikánskou kurii. Čestné doktoráty: Pravoslavná teologická fakulta Univerzity v Cluj, Rumunsko, doktorát na univerzitě v Olomouci a v Praze.

Od roku 1991 žije a pracuje v římském Centru Aletti. V roce 1996 byl Ateliér duchovního umění Centra Aletti pověřen obnovou vatikánské kaple "Redemptoris Mater". Kardinál Špidlík a P. Marco Rupnik odpovídali za teologickou a uměleckou projekci při realizaci zmíněné kaple. V roce 2002 udělila Česká biskupská konference Tomáši Špidlíkovi Řád sv. Cyrila a Metoděje za jeho celoživotní dílo. Kardinálem byl Tomáš Špidlík jmenován 28.9.2003 papežem Janem Pavlem II.

Před začátkem první volby papeže, 18.4.2005, promlouval kardinál Tomáš Špidlík ke sboru kardinálů v konkláve.

Podle zpráv ČBK

Dům České Misie v Chicagu již naplno slouží svému poslání

Milí přátelé, členové České Misie a naši dobrodinci.

Po delší odmlce Vás chceme informovat o činnosti naší misie. S pomocí Boží a s pomocí Vás všech se do této chvíle podařilo zdárně dokončit opravy misijního domu až na některé drobné maličkosti. Naplno zde již běží činnost ve všech oblastech, jak duchovní, tak kulturní a společenské. Na pravidelné nedělní bohoslužby sem přichází stále více věřících, na větší svátky je třeba otevřít pohyblivou stěnu a rozšířit kapli o kulturní sál, aby se sem všichni vešli. Tento rozšířený prostor pohodlně pojme až sto lidí. Také přes týden přicházejí na české mše svaté a další pobožnosti lidé v hojnějším počtu. V týdnu máme české mše svaté v kapli ve středu, ve čtvrtek a v pátek. V postní době jsme do kaple umístili křížovou cestu a na hlavní stěnu zavěsili obrazy našich českých světců – Cyrila a Metoděje, Václava, Vojtěcha a Norberta. Plánujeme doplnit ještě dalších šest pláten, které tak dotvoří galerii našeho „Českého nebe“, neboť plánujeme kapli zasvětit našim českým patronům. Též bychom chtěli pořídit na oltář mramorovou desku, aby mohl být konsekrován, chtěli bychom zhotovit nový svatostánek a sedes pro kněze a příslušující. Započali jsme též s generální opravou píšťalových varhan, které máme již několik let uložené v depozitáři a nyní na ně přišla řada, aby jejich zvuk doprovázel zpěvy při liturgii. V rychlém postupu na této práci nás snad brzdí jen nedostatek peněz. Po generální opravě zůstává ještě téměř sto tisíc dolarů dluhů, které poctivě z našich příjmů splácíme, ale na další výdaje již peněz nezbyvá. Na zakoupení materiálu pro opravu varhan bychom potřebovali asi 6 tisíc dolarů – jedná se o elektronický spínací systém a nový ventilátor, ventilové magnety byly zakoupeny z daru manželů Sudíkových. Práci uděláme zdarma. Neboť konstrukce a opravy varhan jsou koníčkem našeho misionáře, kterému pomohou i další dobrovolníci. Pokud by celou opravu prováděla firma, stály by asi 40 tisíc dolarů, takže úspora je nepředstavitelná. S finanční pomocí spoléháme opět na naše dobrodince. Prosíme, pamatujte dle svých možností na dokončení díla. Rádi bychom vše zvládli do září, kdy plánujeme slavnostní posvěcení kaple.

Obrazy katedrál od Zdeňka Nerady ve společenské místnosti misijního domu

Misijní dům také slouží naplno i dalším aktivitám. V klubovní místnosti se konají měsíční schůzky Společnosti pro Vědy a Umění, kde často promítáme zajímavé videofilmy. Klub též bývá využíván členy misie i k různým rodinným oslavám. Dobře posloužil i jako zázemí při duchovních cvičeních, konají se zde zkoušky scholey a další setkání. Společenskou místnost nahoře využívá česká sobotní škola pro děti, konají se zde kursy anglického jazyka pro dospělé, různé organizace a spolky zde mívají své schůze. Prostor využíváme i pro různé přednášky a velmi dobře se osvědčily i pro komorní koncerty. Klubovna i společenský sál jsou nyní vybaveny krásnými dubovými stoly, které obstaral pro Českou misii pan Rasocha. Dílo, které bylo při obnově misijního domu vykonáno s obdivem pochválili při svých návštěvách vysocí církevní i státní představitelé chicagský arcibiskup kardinál Francis Coerge a ministr zahraničních věcí ČR Cyrila Svoboda. Pohostinské pokoje jsou kdykoli připravené pro návštěvníky misie. Srdečně děkujeme všem, kdo se jakýmkoli způsobem podíleli na obnově misijního domu. Za všechny dobrodince se pravidelně modlíme a obětujeme za ně mše svaté.

Fr. Dušan Hladík

V uplynulém období: listopad 2005 - duben 2006 přispěli na opravy následujícími dary:

\$ 1000	\$ 400	Rev. Antonín Kocurek	\$ 100
Antoni Swiderski	Nejmenovaný dárcce	Nejmenovaný dárcce	Marie Minaříková
Nejmenovaný dárcce	\$ 300	Svec and Sons Funeral Home	Eva Balaš
\$ 800	Frank Schultz	Marie Minaříková Na památku	Joseph a Rose Přitasilovi
Marie Vanagas	Anna Svehla	Fr. Ludvika Světinského	Mary Hrach
\$ 750	Miroslav a Eva Mizerákoví	Edward a Francis Žebigovi	Dagmar Košťálová
Christian Klíma	\$ 260	Nejmenovaný dárcce	Marie a Mark Novákoví
\$ 700	St.Procopius Abbey	Na památku Viktora Kadlčka	Radek Vacek
Karel J. Chrobák	Tomečkovi a Rasochovi	z pohřbu	Frank a Camellia Menšíkovi
\$ 600	\$ 250	\$ 150	Nejmenovaný dárcce
Edward a Alice Vedralovi	Sdružení Čs. exulantů Chicago	Marpol Painting, Inc.	Henry Saha
\$ 500	Emilie Sova	Vlasta R. Vicenik	Jerry a Eva Otec
Alena Pokorná	Vojtěch a Maria Chládkovi	Joseph a Elsie Hasilovi	Roger Dvořák
Nejmenovaný dárcce	Nejmenovaný dárcce	Darina Arvajovičova	SVU Chicago
John Novotný	Milan a Věra Havlínovi	Marta Rathán	John Škach
\$ 450	\$ 200	\$ 120	Pavel Cícha
Marie Kohoutek	Eva Folke	Jozefine Fano	

Zvláštní poděkování patří panu **Zdeňkovi Neradovi**, který namaloval obrazy českých a moravských katedrál na stěnu kulturní místnosti a manželům **Jaroslavu a Zdence Sudíkovým**, kteří věnovali \$ 2600 na součástky pro opravu varhan. – Pán Bůh Vám to odplatí!

Apoštol Kristův

Arcibiskup Fulton Sheen 8.května 1895 - 9.prosince 1979

Když mu bylo osm let, ministroval při mši svaté biskupovi Mons. Johnu Spaldingovi. Vypadla mu z ruky konvička s vínem a rozbila se o podlahu katedrály. Čekal, že dostane v sakristii pořádně vynadáno. Ale biskup místo řeči o konvičce a nešikovnosti položil chlapci otázku: „Chlapče, víš, na jakou školu půjdeš, až budeš velký?“ Hoch jmenoval jednu katolickou školu ve městě. Ale biskup zdůraznil: „Říkal jsem to, že budeš velký!“ A dodal: „Řekni mamince, že jednoho dne budeš studovat v Lovani a pak se staneš biskupem jako já.“ Chlapec to doma vyprávěl mamince, ale záhy na tato slova zapomněl.

První část proroctví

Jmenoval se Fulton Sheen a narodil se v El Passu ve státě Illinois (USA) 8. května 1895 v rodině irského původu. Po několika letech se jeho rodiče přestěhovali do Peorie, centra diecéze, aby jejich děti mohly navštěvovat vyšší katolické školy. Po skončení základní školní docházky začal zde Fulton studium literatury a filozofie. Ježíš se stal středem jeho života již v mládí a přitahoval ho k sobě stále více.

Když Fulton poznal zcela jasně své kněžské povolání, odešel do semináře, aby se stal druhým Kristem. V katedrále v Peorii přijal jako 24letý 20. září 1919 kněžské svěcení. Biskup ho poslal na katolickou univerzitu do Washingtonu, ale Fulton toužil prohloubit své znalosti filozoficko-teologického myšlení sv. Tomáše Akvinského: toužil po filozo-

fii bytí, filosofia perennis, aby mohl ve světě rozumu a víry bojovat proti bludům, které popíraly Boha a Pravdu, a aby se mohl stát skutečným apoštolem Pravdy.

Biskup ho tedy poslal do Evropy na univerzitu do Lovaně. Tam získal doktorát filozofie, v Římě doktorát teologie. Nyní se stal skutečným učitelem Pravdy, katolické víry v myšlení, v zářivém světle učitele Tomáše.

Když se vrátil do Států, stal se kaplanem v jednom kostele na periferii. Začal svou pastorační postními kázáními. První večery bylo posluchačů málo, ale s postupem dní přibývalo rychle těch, kteří chtěli slyšet mladého kazatele. Následovaly obdivuhodné Velikonoce s mnoha konverzemi, mnoha návraty ke svátostem. Don Fulton kázal právě proto, aby přivedl duše ke Kristu a do nebe, a aby jeho kázání bylo účinné, trávil velmi mnoho času před Svátostným Spasitelem ve svato-stánku.

Sloužil mši svatou každý den se stále větším zápalem a žádal od Ježíše, aby pro něho mohl získat co nejvíce duší. Rok nato se dověděl, že by ho chtěli mít na katolické univerzitě jako docenta filozofie. Působil zde 25 let obdivuhodným způsobem a žáci byli doslova nadšeni nejen svým učitelem, ale Pravdou, kterou jim přinášel, aby ji odhalovali a zmocňovali se jí jako svatý Augustin, lovec Pravdy.

První část proroctví biskupa Mons. Spaldinga se tedy vyplnila. Don Fulton si na to nyní vzpomněl a katedra mu proto nestačila. Chtěl dovést co nejvíce svých bratří ke Kristu, který byl jedinou láskou jeho života.

Kristus v televizi

Začal pořádat konference ve vlasti i v cizině. Jeho přednášky byly vyhledávané: zapaloval a získával. V roce 1930 byl pozván do NBC (rozhlasová stanice USA), aby zde každou neděli večer vedl program Katolická hodina. Jeho hlas se stal známý v celých Spojených státech. Byl zaplaven tisíci dopisy. Psaly mu osoby, které mu otevíraly svou duši, které hledaly Boha. Odpovídal všem. A modlil se za ně. Bylo patrné nové jaro obrácení k Ježíši a ke katolické církvi. I papež Pius XI. o něm věděl. V roce 1935, aby mu projevil svou vděčnost, jmenoval ho prelátem s titulem monsignore. V roce 1950 na počátku televizního vysílání, byl povolán

opět NBC, aby začal televizní souboje. Zahájil programem: „Stojí zato žít“, který reagoval na naléhavou potřebu dát smysl lidskému životu. Konstatoval, že každý člověk, ponechaný sám sobě, může říct jen toto: Magna questio factum sum mihi – stal jsem se sobě velkým, neřešitelným problémem.

Na tento problém nabízel Mons. Sheen odpověď: Ježíš Kristus je jediné řešení všech problémů, Ježíš Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstálý (Tertulián). Každý týden ho sledovalo 30 milionů diváků. Jeho řeč byla jasná, srozumitelná pro všechny, velice vážná, i když často humorná a byla přijímána s radostí, i když zdůrazňovala tu nejtěžší odpovědnost za život.

Ještě v roce 1950 byl jmenován národním ředitelem Společnosti pro šíření víry. Zahájil dlouhou sérii cest po Asii, Africe a Oceánii, protože se zajímal o evangelizaci národů. Byla to úžasná příležitost vyzařovat Ježíše, jeho evangelium, umožnit každé duši, každému národu pochopení jeho pravé velikosti.

Druhá část proroctví

1. června 1951 z vůle Pia XII. byl Mons. Fulton Sheen vysvěcen na biskupa. Tak se naplnilo druhé proroctví Mons. Spaldinga před padesáti lety. Ve své autobiografii Sheen napsal: „Instalace biskupa může být důvodem k euforii, ale úcta, kterou ti prokazuje lid, nemusí vždy odpovídat té úctě, jaké se těšíš u Pána.“ Proto má jeho vlastní životopis titul: „Poklad v hliněné nádobě“, aby dal výraz kontrastu mezi důstojností kněžství a křehkostí toho, komu je svěřeno. Nicméně kněz, a tím spíše biskup, je povolán, aby jednal in persona Christi, aby byl opravdovým Kristem uprostřed světa pro Boží slávu a pro spásu duší.

Byl jmenován pomocným biskupem New Yorku, ale přitom dále promlouvá v televizi, píše knihy, jednu krásnější než druhou, které mají velký úspěch a přinášejí obdivuhodnou úrodu dobra. Jmenujme alespoň některé z nich: Pokoj v duši, Štěstí srdce, První láska světa. Ta poslední je o Panně Marii a snoubí se v ní věda s poezií, vždy ve stylu jasného světla.

Překrásná je jeho Filozofie náboženství, ve které ukazuje, jak za dnešních dnů dospěla filozofie k té nejnižší úrovni iracionalismu a dívá se s pohrdáním na Boha a na věčné

Pravdy. A pak autor ukazuje cestu zdravého rozumu osvíceného vírou, která hledá a osvojuje si Boha v Kristu, jediné Cestě, jediné Pravdě a jediném Životu. Je to filozofie sv. Tomáše, která nás vede k pochopení člověka, světa a Boha. Je to opravdová apologetika vedoucí k věčné Pravdě.

Mons. Fulton Sheen byl v roce 1956 jmenován biskupem v Rochesteru a zakusil na vlastní kůži rozklad, jaký se rozšířil v církvi po Koncilu. Horečka angažovanosti ve světě se zmocnila kněží i sester, oslabila značně modlitbu a vztah k Bohu. Katechismus a svátosti se staly druhořadou věcí, ne-li přímo neúčinnou, na prvním místě stály „naléhavosti“ doby. Je to proradný vítr, který zavanul a otrásá vším. Pavel VI. to nazývá „sebedestrukce církve“.

Biskup, brilantní účastník televizních soubojů, pozvedá svůj hlas, aby připomněl kněžím a seminaristům: „Především kněz je povolán, aby byl spoluobětí a spoluvykupitelem s Ježíšem obětovaným na kříži a na oltáři. Nestačí uspokojovat materiální potřeby bratří, je třeba hlásat Krista, dát ho poznat a milovat. Obracet duše ke Kristu je plodem svatosti a jednoty s Bohem.“

„Hledej církev nejvíce nenáviděnou“

Když se v roce 1969 ve věku 75 let stane emeritním biskupem, pokračuje v konání konferencí a píše články a knihy. Je jich více než šedesát, nejslavnější je Život Kristův. Jeho televizní vystoupení jsou vydána v několika svazcích a rozšířená po celém světě. Jen Bůh ví, kolik lidí obrátil: jde o katolíky, kteří žili dlouhá léta bez svátostí, o nekatolíky, kteří díky němu našli cestu do pravé církve Kristovy, o hříšníky s nejtěžšími vinami.

Dne 20. září 1979 slaví Mons. Sheen mši svatou k 60. výročí svého kněžství a připomíná v homilii: „Nejsem z těch, kteří nemilují život, ale nyní chci vidět Pána. Strávil jsem tolik hodin před ním v Nejsvětější Svátosti, mluvil jsem s ním v modlitbě a o něm se všemi, kdo chtěli naslouchat. Nyní ho chci vidět tváří v tvář.“

Dva měsíce nato se jeho přání splní: 9. prosince 1979 odchází, aby viděl Boha tváří v tvář. V radosti. Ještě dnes je uchvacující, když nám radí, co máme dělat v šířícím se zmatku naší doby: „Kdybych nebyl katolíkem a chtěl bych zjistit, která církev je dnes pravá, šel bych hledat tu jedinou církev, která se neshoduje se světem. Šel bych hledat církev, která je nejvíce nenáviděná na světě... Hledej církev, kterou lidé tohoto světa chtějí zničit ve jménu Boha, tak jako ukřižovali Ježíše. Hledej církev, kterou svět odmítá, tak jako lidé odmítli přijmout Krista.“

Pokud jde o něho, měl před sebou jasný úkol, který je i naším úkolem: Vyšel jsem z domu, abych se nasytil sluncem. Našel jsem Člověka, Ježíše, který se utápěl v bolesti ukřižování. Zastavil jsem se a řekl jsem mu: „Dovol, abych tě sňal z kříže.“ On mi odpověděl: „Nechej mě tu, dokud zbude ještě třeba jen jeden bratr, kterého mám spasit.“ Řekl jsem mu: „Co chceš, abych udělal pro tebe?“ Odpověděl mi: „Chod' po světě a říkej každému, koho potkáš, že je tu jeden Člověk přibitý na kříž.“

Paolo Riso, Maria Ausiliatrice 1/2006

Kdy dojde k velkému návratu Krista?

Někteří věřící, kteří znají proroctví z Garabandalu, mají starosti. Události, které měly uvést nové království, se měly splnit za pontifikátu Jana Pavla II. Ale jak se zdá, nic se nestalo.

Ale opravdu jen jak se zdá, protože skutečnost vypadá jinak. Během třiceti let skrytého života Ježíše Krista nevěděl izraelský národ nic o tom, že proroctví se již stala skutečností. Dnes je tomu podobně.

Abychom mohli zhodnotit situaci, odvoláme se na zjevení, jakých se dostalo Kanaďanovi Léandre Lachance:

„Společně všichni v klidu vstoupíme do nové Církve, do nové společnosti, abychom ve větší, niternější důvěře a poznání prožívali lásku, kterou chce Otec darovat všem svým dětem na zemi“ (25. 2. 1999).

„Blahoslavení jste, protože již žijete v tomto novém světě, který spočívá v plnosti lásky. Nyní, když jste jej objevili a víte, že existuje, můžete v něm zůstat, nebo jej opustit. Záleží na vás, abyste udělali svobodné rozhodnutí. Bude buď jedno, nebo druhé, ale nikdy jedno i druhé. Dveře jsou otevřené. Láska čeká s otevřenou náručí na vás, abyste se i vy opět stali lidmi naplněnými láskou“ (4. 2. 1999).

„Tato proměna, která vás vede k této nové Církvi, k této nové společnosti... musí probíhat pozvolna“ (20. 2. 1999).

„V nebi panuje velice velká radost z této nové Církve, která se den ze dne rozvíjí, která buduje novou společnost. Je to společnost, jaká na této zemi ještě nikdy nebyla. Tato společnost, která se nyní vytváří, nepodobá se v žádném ohledu tomu, co jste dosud znali.“

Co jste dosud znali, je společnost, ve které se těší velké vážnosti **moc člověka**. Nová společnost bude spočívat na **moci Boží**, na moci lásky, na moci milosrdenství“ (24. 4. 1999).

„Tato nová církev bude spočívat na hlubokém poznání a důvěře, v jaké každý bude žít ve mně, když mi zcela daruje své já. Tato nová církev stojí pod ochranným pláštěm mé svaté Matky. Tato nová církev žije ve společenství srdce a Ducha se svatými nebe i země. Tuto novou církev doprovázejí nebesí andělé. Tato nová církev bude žít ustavičně pod inspirací

Ducha Svatého. Tato nová církev bude ustavičně inspirována a vedena Duchem Svatým. Tato nová církev bude vybudována pod dobrotivým a milosrdným pohledem Otce“ (25. 5. 1999).

„Řekl jsem ti a říkám ti to ještě jednou, že **jste už v této nové Církvi na této nové zemi**.“ (28. 6. 1999)

„Společně dospějeme hlouběji do této nové Církve a této nové společnosti. Společně musíme uvést ve známost tuto církev a tuto novou společnost, která je založena na lásce, a postarat se o to, aby si ji všichni zamilovali. Společně uděláme zkušenost, že Boží láska bude volně proudit do lidských srdcí. Společně prožijeme radost z míru, který plodí božská láska, když je přijata. Společně zažijeme jástot z toho, že nás vede Boží láska. Společně budeme prožívat bolest, když bude odmítána. Společně budeme odhalovat, že láska je silnější a mocnější než všechno a všichni“ (18. 7. 1999).

„Pozvedněte hlavu, protože Boží království je docela blízko. Jen docela tenký závoj vám ještě brání v tom, abyste ho viděli. Když změníte sami sebe, umožníte si, abyste do tohoto království mohli vstoupit. Vstupní branou je vaše srdce. Tyto dveře může odemknout vaše bezvýhradné a neodvolatelné – Ano.“

„Mám za úkol otevřít tyto dveře,“ praví Ježíš (11. 12. 1999).

Nacházíváme se tedy ve fázi bezprostřední přípravy. Několik málo je těch, kteří již „žijí“ v tomto království, které je zatím v podstatě duchovní. Král nebes přijde ve slávě, ale lidé musí být nejdříve připraveni na jeho přijetí. Bůh připravuje srdce pro tuto velkou událost. Dopřává nám ještě trochu času. Kolik? To záleží od našeho postoje.

Proroctví se stanou skutečností, ale pro každého člověka jsou v jiném stádiu. Především si nesmíme myslet, že se stále nic neděje a že svět bude po staletí existovat tak, jak je dnes, pod silným vlivem Protivníka. Bůh čeká trpělivě, že lidé budou ochotni ho přijmout. Pak přijde a zapudí zlo a pachatele zla. Pracujme proto na uskutečnění Božího plánu a čkejme na jeho hodinu.

André Castella, Maria heute 2/2006

Fatima v Portugalsku

Pokračování ze str. 2.

Až spatříte noc ozářenou neznámým světlem, pochopíte, že je to znamení (my okolo osmdesátky si jistě vzpomínáme na tu zvláštní noc v září 1939 pozn. aut.) před vypuknutím druhé světové války, že Bůh chce potrestat svět za jeho hříchy válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu a budu požadovat, aby Rusko bylo zasvěceno mému Neposkvrněnému Srdci a aby se každou první sobotu konala smírná svatá přijímání. Splníte-li mé přání, Rusko se obrátí a budete mít mír. Jinak Rusko rozšíří své bludy po celém světě a nastanou války a pronásledování církve. Mnoho dobrých lidí bude umučeno, Svatý otec bude mnoho trpět a četné národy budou zničeny. Nakonec bude moje Neposkvrněné Srdce triumfovat. Svatý otec mi zasvětil Rusko, to se obrátí a svět bude mít na určitý čas mír.

Zjevení 13.srpna bylo posunuto až na 15.srpna, protože děti byly ve vězení. 13.září 20 tisíc přítomných lidí vidělo, jak se ve vzduchu vznáší zářící koule a z nebe padají bělostné vločky. Poslední zjevení vyvrcholilo 13.října slunečním zázrakem. Ten den přišlo do Fatimy 70 až 80 tisíc lidí. I když celý den hustě pršelo, nedali se odradit. Najednou se mraky roztrhaly a objevilo se slunce, sluneční kotouč se roztočil a řítit se k zemi. Lidé ve strachu před padajícím sluncem padali na kolena do rozblácené půdy. Slunce vyzařovalo zvláštní barevné paprsky, celý zástup i okolní příroda hrály všemi barvami. Sluneční zázrak byl viditelný ještě v okruhu asi 20 kilometrů od tohoto místa. Když skončil a lidé povstali z bláta, ke svému úžasu zjistili, že vůbec nejsou špinaví a ačkoli všichni byli před tím promoklí na kost, byli všichni dokonale uschlí. Lucie spatřila za závěr slunečního zázraku vedle slunce sv. Josefa s Ježíškem v náručí, jak oba udělují světu požehnání a vedle nich. Pannu Marii, která se zjevila v několika proměnách jako Sedmibolestná a nakonec jako Karmelská.

První z vizionářů zemřel František, který onemocněl na plicní chřipku, která tehdy řádila v Portugalsku. Odešel na věčnost v kruhu své rodiny 4.dubna 1919. Odešel do nebe, jak říkal, potěšit zarmouceného, tolik mu drahého Ježíše. Nejmladší vizionářka Hyacinta, narozená 11.března 1910 zemřela, jak jí Panna Maria předpověděla, ve velkých bolestech a ode všech odloučena v lisabonské nemocnici 20.února 1920, podobně jako František na plicní chřipku. 13.května 2000

Svatý otec Jan Pavel II. prohlásil tyto nejmladší vyznavače v dějinách církve: desíťletou Hyacintu a jedenáctiletého Františka za blahoslavené.

Lucii Panna Maria předpověděla, že ji Pán Ježíš použije k tomu, aby Ho lidé lépe poznali a milovali. Fatimské zjevení církve oficiálně uznala v roce 1930. Lucie ovšem již před tím v roce 1921 vstoupila do kláštera dortheenských sester a přijala zde jméno Marie Lucie do Bolesti. V březnu 1948 přestoupila do karmelitánského kláštera v Coimbre a přijala jméno Marie Lucie od Neposkvrněného Srdce. Panna Maria se jí v průběhu let ještě třikrát zjevila. Nejdůležitější zjevení se odehrálo 13.června 1929. Při zjevení Nejsvětější Trojice jí Panna Maria znovu důtklivě vyzývala, aby bylo provedeno zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci. Lucie zemřela 13.února 2005 ve věku 97 let a původně byla pochována v klášteře v Coimbre. Odtud byly letošního roku její tělesné pozůstatky převezeny do poutní baziliky Panny Marie Fatimské, aby tam po boku blahoslavených Hyacinty a Františka očekávala slavné vzkříšení.

Papežové měli k Fatimě vždy hluboký vztah. 31.října 1942 papež Pius XII. zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v rozhlasovém přenosu do Portugalska na závěr 25.výročí zjevení. 8.prosince 1942 pak týž papež obnovil zasvěcení v bazilice sv. Petra v Římě za účasti věřících. Konečně Pius XII. v roce 1952 zasvětil Neposkvrněnému Srdci Panny Marie i Rusko. Ovšem nestalo se tak ve spojení se všemi biskupy světa, jak to žádala Panna Maria.

V roce 1964 papež Pavel VI. v průběhu II.vatikánského koncilu obnovil zasvěcení (opět však bez účasti všech biskupů) a poslal do baziliky Panny Marie ve Fatimě zlatou růži. Sám se pak vypravil na pouť do Fatimy 13.května 1967.

13.května 1982 přijel do Fatimy Svatý otec Jan Pavel II., aby zde poděkoval za záchranu svého života při atentátu, který byl na něho spáchán právě před rokem 13.května 1981. Poslední kulka v automatické pistoli atentáčníka Ali Agcy, která by zcela jistě zasáhla srdce, se v hlavní zasekla a nevyšla. Předposlední kulka jen o vlásek minula hlavní tepnu. A právě tuto kulku nechal Jan Pavel II. zasadit do zlaté, perlami a drahokamy posázené korunky Panny Marie Fatimské.

25.března 1984 papež Jan Pavel II. v jednotě se všemi biskupy světa, které k tomu

vyzval prostřednictvím nunciatur, zasvětil před sochou Panny Marie, přivezenou z Fatimy do Říma, Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci. Současně slovenský biskup Pavol Hnilica z papežova pověření vykonal tajně toto zasvěcení v moskevské katedrále v Rusku. Byla to tehdy situace pro celý svět nebezpečná, neboť hrozilo nukleární střetnutí mezi USA a Sovětským svazem.

Středem poutního místa je dnes ve Fatimě bazilika Panny Marie s impozantní věží v neobarokním a neoklasicismu slohu postavená v letech 1928-1951 z darů poutníků. Před ní se nachází rozlehlé nádvoří 700 metrů dlouhé a 200 metrů široké. V jeho sousedství stojí dvě moderní nemocnice a exerciční dům pro poutníky. Každý den se podobně jako v Lurdech slouží slavná mše svatá a koná procese s Nejsvětější Svátostí, kterou jsou nemocní žehnáni. Na místě zjevení je dnes umístěná malá kaplička se sochou Panny Marie Fatimské.

Fatima patří mezi nejnavštěvovanější poutní místa světa, kam přichází ročně statisícové zástupy poutníků, kde dochází k nesčetným tělesným, duševním a duchovním zázračným uzdravením a jejíž poselství ovlivňuje budoucnost nejen katolické církve, ale celého světa. Patří do trojice na sebe vzájemně navazujících poutních mariánských míst: Lurdy – Fatima – Medjugorje.

Jedním z mnoha duchovních plodů Fatimy je Mariánské kněžské hnutí založené v roce 1972 italským knězem Donem Gobim, jehož obdarila Panna Maria vnitřními alokucemi zaznamenanými v tzv. „Modré knize“. Před začátkem třetího tisíciletí Panna Maria „Modrou knihu“ uzavřela, když řekla: „Všechno potřebné jsem vám sdělila a žádám, abyste co nejčastěji prosili: „Přijď Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Tvoji milované snoubenky.“

Svatý otec Jan Pavel II. při své poslední návštěvě Fatimy 13.května 1991 se modlil: „Totus Tuus... V kolegiální jednotě s pastýři, ve společenství s veškerým lidem Božím, rozptýleným po celém světě, i dnes obnovuji Tobě synovské odevzdání lidského rodu. S důvěrou se Ti všichni svěřujeme. Chceme s Tebou následovat Krista, Vykupitele člověka. Ať nás nezatěžuje únava, ať námaha nezpomaluje náš krok, ať potíže nesnižují odvahu a smutek ať neodnímá radost v srdci. Ty, Maria, Matko Spasitele, ukaž, že i nadále jsi Matkou všech. Bdi nad naší poutí životem. Učiň, abychom plni radosti spatřili Tvého Syna v nebi. Amen.“

Z různých pramenů připravil Karel Chrobák

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve své členy a přátele
na zajímavý cestopisný večer
v úterý 16.května 2006 v 7.00 hodin večer
v klubovní místnosti domu České Misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

POSTCARDS FROM NEW ZEALAND

„Two years ago, Ing. Václav Kureš and his wife Eva spent 3 weeks traveling in New Zealand. The movie is a collection of live postcards they were sending to their families and friends.“

Přijďte v hojném počtu opět přivítat našeho milého cestovatele, Ing. Kureše a jeho paní a sdílet s nimi jejich zážitky z cesty na daleký Nový Zeeland.

Tato schůzka, 16.května t.r., je poslední před prázdninami a letní sezónou a proto se těšíme na shledanou se všemi přáteli a členy SVU.

Dobrovolný dar \$ 3.00

*Věra Rokničová
Jednatelka SVU Chicago*

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

Vás srdečně zve na

GARAGE SALE

v pátek 12.května 8.00 AM – 5.00 PM
v sobotu 13.května 8.00 AM – 4.00 PM
v domě České misie

2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Nabízíme:

nábytek – židle, stoly, pohovky, skříně
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti,
domácí a kuchyňské potřeby,
auto Ford Van a osobní auto Chevrolet
a mnoho dalších věcí.

**Prosíme členy a přátele misie
o darování vhodných věcí pro tuto akci.**

Výtěžek bude použit na opravy
Misijního domu.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

Česká Misie v Chicagu Vás zve na

ŽIVOTNÍ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ,

1. až 17. října 2006

Ve Svaté zemi navštívíme Jeruzalém, Betlém, Nazaret, Jericho, horu Tábor, Kánu Galilejskou, Betánii, horu Karmel a řadu dalších biblických míst spojených s životem Ježíše Krista. Uskutečníme plavbu po Genezaretském jezeře, obnovu křestních slibů u řeky Jordánu, vykoupeme se v Mrtvém moři, zastavíme se i u Rudého moře a navštívíme horu Sinaj v Egyptě, kde dostal Mojžíš Desatero Božích přikázání. Na závěr navštívíme skalní město Petru v Jordánsku.

Předběžná cena pouti z Prahy do Izraele je asi \$ 1000,-

Zajistíme též leteckou dopravu z Chicaga do Prahy a zpět. Před cestou do Izraele bude čtyřdenní pobyt v Praze s výlety do okolí.

**Předběžná cena za cestu z Chicaga do Prahy a zpět
a pobyt v Praze je asi \$ 1200,-**

Skutečné ceny se budou odvíjet podle počtu účastníků zájezdu, proto se přihlašte co nejdříve.

Blíží informace podá a přihlášky přijímá:

Fr. Dušan Hladík, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Telefon: 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Rd., Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary - Mary A. Mahoney, President
Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

The Czech Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m. Host: Frank Moravcik

WHK 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m. Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

MAY 3, 10, 17, 24 & 31

JUNE 7, 14, 21 & 28

MidAmerica Bank CommUNITY Banking™

Pomozte získávat peníze pro Českou Misii.
Nic Vás to nebude stát.

MidAmerica Bank

Nabízí České Misii dotace za Vaše finanční operace.
Stačí nahlásit naše číslo **TIN # 6089**

Když si otevřete u **MidAmerica Bank** konto,
vyplatí nám za to banka prémii:

- Checking = \$25
- Money Market Account = \$15
- Savings Account = \$10
- CD with a term of 12 months or greater = \$10

Navíc **MidAmerica Bank** vyplatí České Misii bonus:
2% hodnoty Vašich ročních úroků z Vašich vkladů.

Vy o nic nepřijdete, Misie získá peníze.

Na tento program můžete napojit již svá
existující konta u **MidAmerica Bank**.

Volejte číslo 630-305-8300 pro "linkup" Vašeho konta
ve prospěch České Misie.

MidAmerica Bank je náš
dlouholetý spolehlivý peněžní ústav.
Věříme, že se zapojíte i Vy do vzájemné spolupráce.
Děkujeme Vám.

Vděčná vzpomínka

19.května 2006 si připomínáme páté výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923.
V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera
v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.

V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie,
kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti,
odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu,
později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České,
které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.

Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem
České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy
a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.
Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat u Panny
Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 27.května 2006 v 6.30 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi
Fr. Dušan Hladík a přátelé z České Misie v Chicagu*

Sourozenci Slívovi

Vás srdečně zvou
na koncert vážné hudby

**v neděli,
21.května 2006 v 5:00 večer**

v Domě České Misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL

Na programu bude hudba
Ludwig van Beethovena:

String quartet, op.18, no.4
Cello sonata in G-minor

Také hudba dalších skladatelů:

Bacha
Dvořáka
Maraise

Vstupné je dobrovolné a výtěžek
bude věnován České Misii v Ciceru.

Úmrtní oznámení

*Dne 23.března 2006 byl náhle povolán na věčnost
naš milovaný syn, bratr a strýc, pan*

Viktor Kadlček

Narodil se v Dolním Němčí na Moravě 28.prosince 1979
V Chicagu žil a pracoval několik roků.

Rozloučili jsme se s ním v pátek 31.března 2006
v úzkém kruhu přátel v obřadní síni krematoria
na Českém národním hřbitově v Chicagu.

Vzpomínková mše svatá za něho byla obětována
za hojně účasti rodáků a přátel v pátek 7.dubna 2006
v kapli Domu České Misie.

Jeho tělesné pozůstatky budou převezeny do rodné země.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Za truchlící rodinu

**maminka a sestra Vladka s rodinou
a ostatní příbuzní**

Středisko odpovídá mým představám, je tmavé, neútulné, ale sympatické

**O práci dobrovolnice Jany Švecové, která pracuje
v salesiánském středisku mládeže v indickém Bandalore.**

Evropě jsme spolu s mými dvěma kolegy dobrovolníky dali sbohem v pondělí 22. srpna loňského roku kolem oběda, a do Indie – země, ve které mám prožít celý následující rok jsme dorazili v úterý ráno. Pár dní jsme poznávali indickou metropoli Dillí a pak už nás čekala čtyřicetihodinová cesta „super-expresem“ do Bangalore.

Po druhé, kvůli chladu z klimatizace napůl probdělé noci vjíždíme do Bangalore a šťastně dorážíme na adresu Brcads – salesiánské organizace zaštiťující práci dobrovolníků v oblasti jižní Indie.

Privítání je milé, vítá nás osobně šéf, George Matthew, asi 40letý sympatický Ind. Přestože se snaží mluvit pomalou angličtinu, mám občas problémy s porozuměním. Indická angličtina je naprosto něco jiného než anglická či americká...

Druhý den nás George nakládá do auta a vydáváme se do Bosco Mane – mého budoucího bydliště. Právě tady probíhá slavnost, kluci nás vítají, během deseti minut umím první kannadskou (jazyk, kterým se v Bangalore mluví) větu: Nýna ésarú énu (Jak se jmenuješ?). Zapamatovávám si ji až asi na poděsáté. A zároveň pochybuji, že si kdy budu moci zapamatovat jména alespoň některých těch kluků – některá neumím ani vyslovit, natož abych se je naučila zpaměti!

Vybaluji své věci, mám pokoj ve třetím patře. Ve sklepě jsou prostory pro kluky, kteří se učí řemeslo, v přízemí jsou společenské místnosti. První patro je vyhrazené pro kluky – jídelna a ložnice v jednom, sklad, jedna třída na výuku, záchody a „sprchy“. Ve druhém patře bydlí salesiáni a třetí patro je vyhrazené pro mě a kuchařku.

Můj pokoj není moc velký, každou chvíli čekám, že na mě z nějakého rohu vykoukne nějaký šváb, ale vlastně jsem si to představovala mnohem hůř. Do-

konce mám WC „západního stylu“ (tzn. normální záchod, ne díru do země jako kluci). Jen „sprcha“ mě velice pobavila. Velký a malý kyblík, abych se mohla polévat... Samozřejmě jen studenou vodou. Což ostatně v tomhle horkém počasí ani tak nevádí. Středisko jinak víceméně odpovídá mým představám, tmavé, špinavé, neútulné, ale přesto sympatické.

První seznamovací odpočinkový týden s Indií mám za sebou a před sebou konečně to, proč jsem sem přijela – dobrovolnická služba v salesiánském středisku pro děti z ulice – BOSCO Mane, 242, 4th Main, Chamrajpet, 560018 Bangalore, India.

Děti na ulici neznáme

Tak mám za sebou první dva týdny v Bangalore, a konečně se dostávám k další zprávě – konkrétně k tomu, co tu je mým úkolem a proč tu vlastně jsem.

V Bangalore (s pěti miliony obyvatel páté největší město Indie) funguje pět salesiánských středisek, která jsou vzájemně spojena do jednoho systému. Hlavním úkolem středisek je věnovat se dětem (v případě salesiánů pouze klukům), kteří se z nějakého důvodu ocitli mimo svůj domov a jsou nuceni žít na ulici. Pro nás Evropany je to těžké představitelné, protože něco takového jako „děcka žijící na ulici“ vlastně neznáme, ale tady je to celkem běžná věc. Proč se takový kluk ocitne na ulici?

Nejčastější důvody jsou: otec či oba rodiče jsou závislí na alkoholu; otec se znovu oženil a nová matka dítě odmítla; dítě bylo od šesti, sedmi let rodiči nuceno tvrdě pracovat; rodiče dítě týrají. A jediný způsob, jak dítě může situaci zvládnout, je od rodiny utéct.

Z pěti středisek jsou dvě stálá – kluci v nich bydlí (jakési domovy pro „kluky z ulice“). Tři střediska jsou „záchytná střediska“, kam mladí z ulice mohou

Kluci ze salesiánského střediska v Bangalore s reditelem střediska, salesiánem Fr. Cyriacem

kdykoli přijít. Dostanou zde něco k jídlu, mohou se zde umýt, či přes noc přespát.

Vedle těchto středisek existuje po městě ještě několik malých stanic přímo na autobusovém či vlakovém nádraží, kde je největší počet těchto „dětí z ulice“ a kde jsou přímo na místě prvně kontaktovali některým z pracovníků Bosco.

Cílem salesiánské práce je ukázat mladým z ulice, že mít možnost ubytování a spřádaného života je příjemnější a výhodnější než život na ulici. Projeví-li kluk zájem, může být umístěn do některého z oněch dvou stálých středisek:

1. Bosco Yuvakendra je určeno pro kluky nad 15 let (v současnosti je zde asi 40 kluků a čtyři salesiáni).

2. Bosco Mane je určeno pro kluky do 15 let (tady je zhruba 50 kluků a pět salesiánů) – v tomhle středisku jsem já.

V našem středisku máme tři velké skupiny kluků:

– školní děti – největší skupina asi 25 kluků, kteří jsou posíláni do místní školy

– kluci, učící se nějaké řemeslo přímo v našem středisku

– tzv. volní kluci – v téhle skupině jsou noví kluci, u kterých zatím ještě není jasné, zda ve středisku zůstanou, nebo se vrátí k rodině či příbuzným.

A moje práce tady?

Protože bydlím přímo ve středisku, je těžké rozeznat pracovní či nepracovní dny, natož pracovní či nepracovní hodiny. Teoreticky ale pracuji šest dní v týdnu, volný den mám v pátek.

Vstávám kolem sedmé ráno, v půl osmé dohlížím na to, aby se děcka, co odcházejí do školy, řádně umyla a vysprchovala (je to obdivuhodné, každé ráno se bez řečí vrhnou pod ledovou sprchu, horká voda je zde jen v největší zimě a jen na přiděl do kýble...).

V osm hodin je snídaně, snídá se na zemi v tureckém sedě (nevěřila bych, jak je těžké vydržet v téhle poloze 15 minut...) a jak je typické pro celou Indii, jí se pouze rukama. Byla mi přidělena starost o zdravotní péči kluků, takže každé ráno při snídani a každý večer při večeři rozdávám prášky a pokud si někdo odře koleno, jako první běží za aunti („tetou“) Janou, jak mě tady kluci nazývají. Naštěstí sem každý týden dochází jedna sestřička, takže případné problémy mám s kým konzultovat. Po snídani školní děcka odcházejí do školy, kluci, co se učí nějakému řemeslu, do jednotlivých pracovišť a na středisku zůstávají pouze oni noví kluci, takže s nimi hraji basketbal, kriket (nejoblíbenější místní hru, asi jak fotbal u nás), nebo něco malujeme, podle jejich a mojí kondice (zvláště jazykové).

Odpoledne jezdím třikrát týdně se skupinkou sedmi malých kluků na ping-pong.

Odpoledne se vrací ze školy školáci, takže se pokračuje v dalších hrách, podle nálady kluků a počasí venku. Večer se školáci učí a zbytek se občas dívá na

televizi (asi jediný technický „zážrak“ pro kluky, který mají k dispozici), většinou na nějaké utkání v kriketu, jak jinak... V osm hodin večere, opět se starám o tabletky a sirupy pro všechny a o případné odřeniny či boule z celého dne, po večeři kluků jdu sama na večeři a kolem desáté chodí kluci spát.

Takže víceméně jsem s kluky opravdu celý den. Večer bývám tak unavená, že maximálně napíšu pár řádků do deníčku (někdy ani to ne), potom se asi 15 minut přemlouvám, abych šla do mé skvělé sprchy (aneb kýbl se studenou vodou...), a většinou tak kolem jedenácti usínám.

Být s kluky

Hlavním úkolem dobrovolníků je „to be with the boys“ = být s kluky, být co platná.

Kluci tady jsou ale opravdu skvělí, nedá se to srovnávat s podobnými kluky u nás v Čechách. Přestože mají k dispozici jediný míč, pár malých míčků na kriket a jedno házečí kolečko, vždycky si dokážou najít činnost, která je zabaví.

Dneska jsem je například učila skákat panáka. Ač jsem z toho měla na začátku strach, opravdu není problém vysvětlovat a nadchnout pro takovéto hry beze slov (sice pořád něco povídám anglicky, ale vzhledem k tomu, že oni tomu nerozumí, vyjde to nastejno, jako kdybych neříkala nic). U těch nejmenších měla dokonce velký úspěch i „Vařila myšička kašičku na zeleném rendlíčku...“ – jsou tak zvyklí na cizí jazyky, že jim nějaká čeština vůbec nevadila, dokonce se mnou pak i poctivě opakovali – „tomu dala, tomu dala, ...“ (doufám, že všichni tuhle říkanku znáte).

Jana Švecová v typickém indickém oblečení

Dneska jsme například našli malý pingpongový míček, a vzhledem k tomu, že pátky samozřejmě nemají, vystačili jsme si s botami v ruce (resp. s botami aunti Jany, protože kluci sami žádné boty na běhání vlastně ani nemají). Chtěla bych vidět evropské kluky...

Podmínky tady jsou mnohem, mnohem skromnější než u nás, ve všem. Ale přesto (nebo možná právě proto...) jsou všichni kluci do všeho žhavější než u nás. A hlavně veselejší, příjemnější, optimističtější, mnohem méně tu člověk narazí na takové ty „otrávené ksichty“. A hlavně tu není absolutně žádný problém navázat s nimi kontakt.

Salesiánský magazín 1/2006

GEORGE PODZAMSKY, M.D.

Internal Medicine
2125 S. Maple Ave.
Berwyn, IL 60402

Telephone: (708) 749-4141

Nevzhledné skvrny stárnoucí kůže, bradavice a výrůstky lze odstranit s minimální bolestí a za dostupnou cenu hrazenou pojistkami.

Zdravotní sestra s dlouholetou praxí nabízí
KOMPLETNÍ SLUŽBU A PÉČI
o starší osobu či manžele u ní v domě.

Nurse 15 years experience, reference excellent
CAN TAKE CARE OF THE ADULT
in her home seeking continuous nursing care.

Telefon: (708) 562-8571

Významné dny České republiky v Chicagu

Ministr zahraničních věcí České republiky Cyril Svoboda slavnostně otevřel Generální konzulát v Chicagu

Foto z prava do leva: George Drost, dosavadní honorární konzul, Kateřina Kulhánková, konzulka, Cyrila Svoboda, ministr zahraničních věcí ČR, Marek Skolil, generální konzul, Petr Kolář velvyslanec ČR ve Washingtonu DC, Rev. Dušan Hladík při požehnání nového konzulátu

Ministr zahraničních věcí JUDr. Cyril Svoboda dne 20.dubna 2006 slavnostně otevřel Generální konzulát České republiky v Chicagu. O zřízení nového konzulátu ministr rozhodl dne 8. března předcházejícího roku. Konzulát by měl přispět k posílení česko-amerických vztahů v politické, hospodářské a kulturní sféře i ve všech dalších oblastech. V Chicagu tak vzniká již třetí generální konzulát ve Spojených státech amerických. Zbývající dva se nacházejí v New Yorku a Los Angeles.

Slavnostního otevření se zúčastnil též velvyslanec ČR ve Spojených státech Petr Kolář, generální konzul Marek Skolil, zástupci státu Illinois, města Chicaga, členové chicagského konzulárního sboru, zástupci českých krajanských organizací a další vážení hosté. Ministr Svoboda v úvodu pronesl slavnostní projev a jako uznání práce dosavadnímu honorárnímu konzulovi v Chicagu Dr. George Drostovi mu předal diplom a pamětní medaili. Po projevech generálního konzula a zdavicích zástupců státu Illinois a města Chicaga uzavřel oficiální část programu Otec Dušan Hladík ekumenickou modlitbou a slavnostním požehnáním nového konzulátu, jeho pracovníkům a všem, kteří sem budou přicházet. Sváteční atmosféru vytvořilo i vystoupení krojovaného pěveckého sboru z Ústředny Moravských Spolků.

Spolu s otevřením Generálního konzulátu byla také zahájena výstava fotografií Prahy s názvem Pražský chodec za účasti jejího autora Jiřího Všeckého.

V regionální působnosti nového Generálního konzulátu se nachází následujících jedenáct států amerického Středozápadu: Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Michigan, Minnesota,

Missouri, Nebraska, Severní Dakota, Jižní Dakota a Wisconsin a také dva honorární konzuláty: Kansas City, vedený Sharon Kay Valasek, a Minneapolis, vedený Josefem Mestenhauserem.

Během své dvoudenní návštěvy se ministr Svoboda setkal také s Otcem Dušanem Hladíkem a zástupci krajanů a věřících v budově České misie Ciceru, kde byl pro vzácné hosty uspořádán slavnostní oběd. Pan ministr si se zájmem prohlédl obnovený dům české misie i kostel Panny Marie Svatohorské. Odpoledne se zde ještě setkal se zástupci českých médií v Chicagu, kteří s ním natočili rozhlasové a televizní rozhovory. Dále navštívil ministr Svoboda Český národní hřbitov (založený v roce 1877), kde položil květiny ke hrobu českého starosty Chicaga Antonína Čermáka, který se narodil v Kladně a po dvou letech v úřadu se stal v roce 1933 obětí atentátu pravděpodobně namířeného na prezidenta Roosevelta.

Výběr Chicaga jako sídla nového Generálního konzulátu symbolicky stvrzuje, že Česká republika vnímá Chicago nejen jako přirozené centrum amerického Středozápadu, ale také jako tradiční centrum české komunity ve Spojených státech.

První krajané začali přicházet do oblasti Chicaga již v první polovině devatenáctého století. V průběhu let zde založili známé „české“ čtvrti jako Praha, Plzeň, Cicero a Berwyn. I když dnes v těchto oblastech již téměř Čechy nenajdeme, žije jich v oblasti Chicaga ještě velké množství. Při posledním sčítání lidu uskutečněném v roce 2000 se přihlásilo v Illinois k českému původu více než 150 tisíc obyvatel. Dodnes zde působí celá řada velmi aktivních krajanských organizací a spolků.

Slavnostní oběd s ministrem Cyrilem Svobodou v domě České Misie

Prezident Václav Klaus na dvoudenní pracovní návštěvě Chicaga

Prezident Václav Klaus uprostřed krojované skupiny zpěváků z Ústředny Moravských Spolků při setkání s krajany v budově ČSA

Ve středu 26. dubna přiletěl do Chicaga na dvoudenní pracovní návštěvu prezident Václav Klaus. Delegaci prezidenta v Chicagu doprovázel velvyslanec ČR ve Spojených státech Petr Kolář a generální konzul ČR v Chicagu Marek Skolil. Návštěva prezidenta republiky bezprostředně navázala na slavnostní otevření Generálního konzulátu České republiky v Chicagu dne 20. dubna.

Po přiletu prezident položil věnec k památníku Tomáše Garigue Masaryka v areálu Chicagské university, na které první československý prezident kdysi přednášel. Prezident Klaus vystoupil na této universitě s přednáškou na téma „Česká republika: 15 let transformace a přibližování k EU“ pro studenty a profesory prestižní fakulty Graduate School of Business, v jejíž řadách působí šest držitelů Nobelovy ceny za ekonomii.

V podvečer se prezident setkal s představiteli krajanské komunity v budově svépomocné pojišťovny ČSA Fraternal Life, která byla založena jako česko-slovenská instituce již v roce 1854. Setkání s prezidentem zorganizovaly ČSA Fraternal Life ve spolupráci s Americkým Sokolem a Česko-americkým kongresem sdružujícím více než třicet místních

krajanských organizací. Prezidenta Klause před budovou ČSA přivítala krojovaná skupina mladých z Moravské Kulturní Společnosti. V hale pak zazněly česká a americká hymna a prezidenta přivítal John Přitasil a Debora Zeman. Pan prezident byl velmi mile překvapen úrovní české komunity a potěšen, že po mnohých anglických projevech na amerických univerzitách může ke krajanům mluvit česky. Poté se prezident s doprovodem odebral do místního Muzea československého dědictví, kde obdivoval výstavu krojů i dalších českých památek, expozici, která vzpomíná na starostu Chicaga Čermáka i mnoho dokumentů týkajících se života Čechů v Chicagu v uplynulých asi 150 letech. Před velkolepým obrazem prezidenta T. G. Masaryka se prezident Václav Klaus pozdravil téměř se všemi účastníky setkání a rád se s každým vyfotografoval. Na závěr prezidentovi předali upomínkové dary zástupci pořádajících organizací. Setkání s krajany pokračovalo krátkou tiskovou konferencí s českými sdělovacími prostředky v Chicagu. Po skončení oficiální části programu pan prezident neformálně hovořil s krajany a rád se připojil ke zpěvu českých a moravských písní, které připravil pěvecký kroužek Ústředny Moravských Spolků. Při setkání s prezidentem nemůžeme zapomenout na místní Sokoly, kteří byli v historických krojích i moderních uniformách hojně zastoupeni a jejichž prapory vlály před budovou vedle české a americké vlajky. Všichni litovali, že čas vymezený pro setkání s krajany tak rychle uběhl a pan prezident musel odjet, aby dokončil program dne.

Ve čtvrtek 27. dubna se prezident České republiky setkal se starostou města Chicaga Richardem M. Daleym a s ministryní financí státu Illinois a kandidátkou republikánské strany na guvernéra státu Illinois Judy Baar Topinkovou, která má též české kořeny.

Vrcholem čtvrtečního programu bylo vystoupení prezidenta Klause v Chicagském hotelu Hilton na pozvání Chicago Council on Foreign Relations na téma „Role České republiky v uměle sjednocené Evropě.“ Tohoto setkání zakončného slavnostní recepce se též zúčastnila řada našich krajanů.

V odpoledních hodinách prezident odletěl zpět do vlasti.

S použitím tiskových zpráv GK Chicago

VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY

Parlamentu České republiky

se uskuteční ve dnech 1. a 2.června 2006

na Generálním konzulátu České republiky v Chicagu.

Hlasování po oba dny probíhá od 2.00 P.M. do 9.00 P.M.

EUCHARISTICKÉ OZVĚNY

Eucharistické zázraky

Zázrak ve Ferraře roku 1171

Největší italská řeka Pád, která je dlouhá 652 km asi 30 km před svým ústím do Jaderského moře protéká historickým městem Ferrarou. Na levém břehu řeky se nalézá městská část Borgo Vado, kde věřící již kolem roku 656 postavili kapli, ve které uctivali obraz Panny Marie Nejsvětější Krve, jehož původ kladli do 5. století a před nímž si vyprosili nesčetná vyslyšení. V roce 1135 biskup Landolfo svěřil správu kaple kanovníkům Postuenským z Raveny.

Na velikonoční neděli 28. března 1171 byla kaple přeplněna, neboť zde byli vedle pravidelných návštěvníků také ti, kteří přicházejí jen na Vánoce a na Velikonoce. Představený kanovník Otec Petr z Verony doprovázen třemi spolubratry a ministranty přistoupil k oltáři, aby sloužil mši svatou. Před svatým přijímáním v okamžiku, když rozlomil hostii, proměnila se tato v Tělo Pána Ježíše, ze kterého stříkala krev na klenbu nad oltářem, kde zanechávala skvrny. Všichni byli naplněni úžasem a zároveň hluboce dojati. Mnozí viděli nejen stříkající krev, ale také postavu Dítěte. Tato neobyčejná událost byla okamžitě oznámena biskupu Ferrary Msgre Amatovi a arcibiskupu Raveny Msgre Gerardovi. Oba přišli a souhlasně potvrdili, že nezvratný důkaz Krve na stěně klenby kostela je opravdovým zázrakem. V lambertiánské knihovně v Canterbury v Anglii se nachází následující dokument z roku 1197, pořízený Geraldem Cambrese: „V italském městě Ferrara v těchto našich časech na Velikonoce byla hostie proměněna v malý kousek Těla. Biskup Ferrary byl zavolán a když ověřil pravdivost zázraku, občané toho města, kteří náleželi k sektě patarinů, jež vyznávala heretické učení ohledně eucharistie, se navrátili k pravdě.“

Klenba v kostela Panny Marie ve Ferraře postříkaná Kristovou Krví

6. března 1404 kardinál Migliorati ve své bule shromáždil zachované výpovědi očitých svědků zázraku, jak byly zapsány v roce 1197 a kopie této buly je uložena v archivech lateránských kanovníků v Římě. V březnu 1442 papež Evžen IV. ve své bule prohlásil, že plně uznává, po prozkoumání svědectví podřízených církevních autorit, pravdivost eucharistického zázraku ve Ferraře.

V roce 1494 byla započata stavba nového kostela, která byla dokončena v roce 1518. V kostele, který byl povýšen na baziliku, dal král Alfons II. v roce 1595 vybudovat kapli Nejsvětější krve Páně, kam byla přenesena klenba s Krví Pána Ježíše. Za celou dobu svého trvání byla bazilika několikrát čištěna a restaurována, ale krvavé skvrny zůstaly ve stejném stavu jako před 835 roky. Od roku 1930 o správu baziliky pečují Misionáři Nejsvětější Krve, založení římským kně-

zem sv. Gasparem, kterého papež blah. Jan XXIII. nazval opravdovým a největším apoštolem Krve Pána Ježíše.

V roce 1971 arcibiskup Ferrary Msgre Natale Mosconi ve svém kázání při mši svaté na oslavu 800 letého výročí zázraku prohlásil: „Bůh nás žádá, abychom prožívali tento Eucharistický zázrak pokaždé, když kněz láme konsekrovanou hostii, že se na oltáři zpřítomňuje krvavá oběť, jež je nám podávána za pokrm, jak to vyjadřuje sv. Pavel: Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na Krvi kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu.“ (1 Kor 10, 16-17)

Pozoruhodná je skutečnost, že tento zázrak se stal na místě, kde téměř po 7 století byla uctívána naše Nebeská Matka jako Panna Nejsvětější Krve.

Zázrak v Alatri roku 1228

Asi 100 km jihozápadně od Říma se nachází městečko Alatri, kde se v katedrále sv. Pavla Apoštola uchovává důkaz opravdové přítomnosti Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti oltářní. Tento Eucharistický zázrak nese jméno „Hostie proměněná v Tělo.“ Tento zázrak je potvrzen bulou papeže Řehoře IX.

V prvních stoletích druhého tisíciletí vzniklo v Evropě množství kacířských učení, z nichž nejnebezpečnější byl Berengarianismus, jehož původcem byl kněz Berengarius z francouzského města Tours. Jeho bludné učení přinesl do Říma jeho stoupenec Lanfranc. Papež Lev IX. na římské synodě v roce 1054 odsoudil Berengarianismus jako učení bludné, neboť hlásá, že chléb a víno se stávají po proměňování Tělem a Krví Kristovou pouze obrazně (symbolicky), ale ve své podstatě zůstávají nadále chlebem a vínem, neboť Tělo Kristovo zůstává v nebi. Papež Řehoř VII. Předvolal v roce 1079 Berengaria na VI. římský koncil, kde odpřisáhl svůj blud: „Já, Berengarius srdcem věřím a ústy vyznávám, že chléb a víno jsou přinášeny na oltáři skrze tajemství posvátných slov našeho Vykupitele, se podstatně proměňují v opravdové a oživující Tělo a Krev Pána našeho Ježíše Krista a po konsekraci zůstávají opravdovým Tělem Kristovým, narozeným z Panny a jež viselo na kříži za spásu světa a jež sedí po pravici Otcově a opravdovou Krví Kristovou, jež z jeho boku vytekla, nejen jako znamení a obraz svátosti, ale ve vlastnosti přirozenosti a v pravdivosti podstaty, jak jsem to zde v krátkosti přednesl a vy jste to pochopili. Tak věřím a nikdy více nebudu proti této víře učít. Nechť mi pomáhá Bůh a tato svatá Boží evangelia.“

Berengariovým odvoláním však jeho bludné učení nezaniklo, ale jedovaté semeno padlo v úrodnou půdu a v příštích dvou stoletích se opovážlivě rozrostlo v Itálii a zvláště v okolí Říma. Avšak Boží prozřetelnost jako vždy zasáhla svým zvláštním způsobem. Je zajímavé, že osoby zabývající se magickými silami, pociťují zvláštní vztah k Eucharistii,

neboť opravdová magie je propojena ďábelskými silami. A v městečku Alatri kolem roku 1220 žila úspěšná čarodějnice, jež dovedla předvídat budoucnost, navazovat spojení se zesnulými příbuznými a pomáhat v rozličných životních těžkostech. K ní přišla v roce 1228 mladá dívka, která se jí svěřila, že se zamilovala do velmi hezkého mladíka, který jí její lásku neopětuje. Prosila čarodějnici, aby jí svými kouzly pomohla mládence získat. Čarodějnice dívka ochotně přislíbila pomoc, ale požádala ji: „Jdi do kostela a tam se chovej tak, abys nevzbudila žádné podezření. Až bude svatě přijímání, nechej si od kněze položit Hostii na jazyk, ale nepolkni ji a potom ji nepozorovaně ukryj do kapesníku. Přines mi ji a já ti z ní připravím takový nápoj, že se již nikdy nemusíš obávat o lásku svého milence. Budeš ho mít úplně ve své moci.“ Dívka omámená sladkou nadějí, že získá lásku svého milého, šla do kostela a udělala, co jí čarodějnice nařídila, ale když vyšla z kostela, a najednou ucítila, že kapesník s Hostií je těžký a čím dále šla, tím se stával těžší. V mysli se jí vybavilo vše, co se v náboženství naučila o svatém přijímání a začala si uvědomovat velikost své svatokrádeže. A teď nese Pána Ježíše k čarodějnici. Ne! To nemůže udělat! Místo k čarodějnici běží domů, kde chvatně již velmi těžký kapesník uloží do nádoby, v níž maminka zadělává těsto na chléb. A pak se snaží na vše zapomenout. Po dvou dnech se odvážila podívat na Hostii a ke svému nevypověditelnému úžasu místo Hostie našla v kapesníku krvácející lidské Tělo. Uvědomila si, že je to Tělo a krev Pána Ježíše a že musí všechno oznámit knězi. Ten jí nejdříve nemohl uvěřit, že by se něco podobného mohlo stát, ale když dívka trvala tak neústupně na svém tvrzení, oblékl se do obrádního roucha a s ministranty s hořícími svícemi se odebral k dívčině domu. Když to obyvatelé městečka zpozorovali, uvědomili si, že se děje něco neobvyčejného a vycházeli z domů, aby následovali kněze, který v dívčině domě uviděl, že mluvila pravdu. Kněz po krátké adoraci uložil Hostii proměněnou v Tělo Pána Ježíše do ciboria a ve slavnostním průvodu za vyzvánění kostelních zvonů odnesl do kostela. O zázraku byl okam-

Relikviář s Hostií proměněnou v Tělo v Alatri

žitě uvědomen místní biskup Jan Pátý, který vyšetřil Hostii proměněnou v Tělo Páně a oficiálně uznal, že se jedná o opravdový zázrak a dar Pána Ježíše sebe samého lidem diecéze Alatri. Také poslal písemné svědectví o zázraku papeži Řehoři IX. Ne velikonoční neděli v březnu 1228 byla čtena v katedrále v Alatri bulu papeže Řehoře IX. potvrzující pravdivost zdejšího Eucharistického zázraku.

Zvláštní věc se stala s Eucharistickým zázrakem v Alatri. V roce 1700 tehdejší biskup Alatri Msgr. Josef Guerra chtěl počtít svého přítele kardinála Camillo Cybo. Myslel, že by bylo neobvyčejnou pozorností věnovat mu část nejvzácnějšího pokladu své diecéze zázračné Hostie proměněné v Tělo. Vzal část Hostie a poslal ji do kostela Santa Maria Degli Angeli v Terme, kde kardinál chtěl být pohřben. Ale darovaná část Eucharistického zázraku zmizela beze stopy. Že by tím bylo dáno najevo, aby se s Eucharistickým zázrakem nemanipulovalo?

Prozkoumání „Hostie proměněné v Tělo“ bylo znovu provedeno v roce 1866 a v červnu 1960. V obou případech byl výsledek pozitivní. Nic se nezměnilo. Ve chvalozpěvu sv. Ambrože zpíváme: „Když se vše v světě mění, Ty sám jsi bez proměny.“

Připravil Karel J. Chrobák

Jaroslav Foglar - „Jestřáb“

Jaroslav Foglar, český prozaik, publicista a redaktor mládežnických časopisů, duchovní otec „Rychlých šípů“ a významná osobnost Českého skautského hnutí, přichází na svět 6. července roku 1907 v Praze v Nuslích - když mu pak jako čtyřletému zemře otec, žije sám s matkou a starším bratrem (ten jej později přivede ke skautskému hnutí).

Vzdělání Foglar získává nejprve na měšťanské škole, poté studuje na dvouleté obchodní škole (v letech 1921-23), po jejím dokončení pak pracuje po celých třináct let jako úředník.

Kromě zaměstnání se Jaroslav Foglar věnuje velice intenzivně skautingu - ještě za svých studentských let se seznamuje díky staršímu bratrovi se skautským hnutím a v roce 1924 se stává členem 34. skautského oddílu, kde dostává přezdívku, která ho pak bude provázet celý život - z Jaroslava Foglara se stává Jestřáb; v roce 1925 se pak stává zástupcem vedoucího 2. skautského oddílu Praha, tzv. „Dvojky“, o dva roky později, v roce 1927, se pak sám stává do jejího čela.

V roce 1935 Jaroslav Foglar úřednické zaměstnání opouští a nastupuje do propagačního oddělení nakladatelství Melantrich, ve stejném roce začíná jeho spolupráce s časopisem Mladý hlasatel, kde pak v roce 1938 začíná na pokračování vycházet Foglarův a Fischerův (J. Fischer) komiks „Rychlé šípy“ - toto úspěšné období Foglarova života končí v roce 1941, kdy je za druhé světové války časopis německou okupační správou zakázán.

Po skončení války pak Jaroslav Foglar působí krátce jako šéfredaktor v dalším skautském časopisu, a to v časopisu Junák, pro neshody s jeho vydavateli ale z redakce odchází a začíná vydávat časopis Vpřed - po komunistickém převratu v roce 1948 je ale donucen redakci časopisu opustit, časopis sám nedlouho poté, stejně jako celé skautské hnutí, zaniká.

V letech 1948-53 a poté od roku 1964 je Jaroslav Foglar spisovatelem z povolání, v padesátých letech pracuje v různých domovech mládeže jako vychovatel, přitom vede svůj skautský oddíl (pod jménem Městská stanice mladých turistů, neboť skauting je zakázán).

Jako spisovatel debutuje Jaroslav Foglar již v roce 1923, kdy začíná uveřejňovat své první skautingem inspirované povídky, v roce 1933 pak začíná v časopise Skaut-Junák vycházet na pokračování jeho román „Boj o první místo“. V roce 1934 pak vychází jedna z nejslavnějších Foglarových prací „Hoši od Bobří řeky“ (Časopisecky, knižně pak v roce 1937). Prvního knižního vydání svého díla se Jaroslav Foglar dočká ještě stále v roce 1934, když mu na podzim tohoto roku vychází kniha „Přístav volá“. Foglarovo nejslavnější literární dílo, komiks „Rychlé šípy“, ilustrovaný J. Fischerem, pak vychází, jak již bylo zmíněno od roku 1938 v časopise Mladý hlasatel. V této době pak vycházejí knižně další a další „foglarovky“ - v roce 1938 „Tábor smůly“, o rok později „Chata v Jezerní kotlině“, v roce 1940 je pak vydána kniha „Pod junáckou vlajkou“ a konečně v roce 1941 „Záhada hlavolamu“ - tato kniha se pak stává prvním dílem volné trilogie, jejíž druhý díl „Stínadla se bouří“, vychází v roce 1947 a třetí díl „Tajemství Velkého Vonta“ až po obnove-

Divadlo DECh
dovolujeme si Vás pozvat na divadelní představení

Rychlé šípy

Premiéra sobota 20. května 2006 v 8.00 Pm
Repríza neděle 4. června 2006 ve 4.00 Pm
Besední dům 2416 S. 61st Ave. Cicero, IL

Dar \$12. Děti do 12 let vstup volný. Občerstvení zajištěno.

Lístky k dostání: Vltava 7416 W. Belmont Ave. Chicago, IL 60636 Tel. 773-786-452
Cafe Prague - Czech Tempo Plus 6710-12 W. Belmont Ave. Chicago, IL 60636 Tel. 773-427-7587
Bohemia Trading Corp. 3113 N. Central Chicago, IL 60634 Tel. 773-206-5380
6512 W. Cermak Berwyn, IL 60402 Tel. 708-788-5292

www.divadlodechchicago.com
Přijďte se pobavit !!!

ní demokracie v Československu, a to v roce 1990 (v roce 1986 kniha vychází v Mnichově).

Po komunistickém puči v roce 1948 je Jaroslav Foglar jako spisovatel režimem ostře napadán - teprve v roce 1965, v době částečného uvolnění společenskopolitické situace v Československu, vychází Foglarovi další kniha, nazvaná „Tajemná Rásnovka“. O dva roky později, v roce 1968, pak vycházejí další Foglarovy knihy - „Poklad Černého delfína“ a „Kronika Ztracené stopy“, v obnoveném časopise Junák pak začínají vycházet nové díly komiksu „Rychlé šípy“, v roce 1969 pak na motivy Foglarových knih vzniká televizní seriál „Záhada hlavolamu“. Nástup husákovské normalizace na počátku sedmdesátých let znamená ale pro Jaroslava Foglara opětovný zákaz publikování - v roce 1984 se pak Foglar naposledy účastní letního tábora svého oddílu, v roce 1987 pak předává vůdcovství svému nástupci.

Po roce 1989 se knihy Jaroslava Foglara vrací zpět ke čtenářům, jméno Foglar (a přezdívka Jestřáb) se stávají ikonou českého skautského hnutí, v roce 1991 pak vychází kniha Foglarových autobiografických vzpomínek nazvaná „Život v poklusu“.

Jaroslav Foglar umírá po dlouhé nemoci 23. ledna roku 1999.

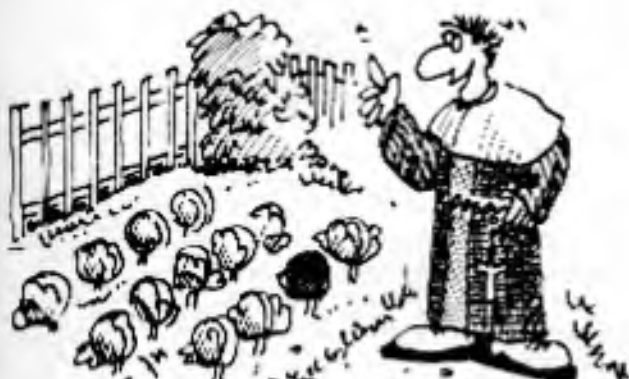
Připravil Jerry Jiráček a Dagmar Košťálová

MLADÝM

Anekdoty z církevních dějin

Signální barvy

Kardinál Richelieu naslouchal jednoho dne kázání jistého františkána. Obávaný hierarcha žasl nad tím, jak neohroženě se kazatel obracel na své stádce. Po promluvě si ho vzal stranou a ptá se ho: „Jak jste dokázal hovořit v mé přítomnosti s takovou nenuceností?“ „Eminence, to kázání jsem si cvičil minulý týden u nás v zahradě,“ odpověděl mnich. „A mezi hlávkami bílého zeli jsem přitom objevil i jednu hlávkou červeného.“

Pro jednoho radost...

Před staletími napsal jeden mnichovský kanovník prosebný dopis do Říma, aby papež ráčil zakázat Bavorákům pít pivo v postní době, neboť zřeknout se chmeloviny je pro ně mnohem větší obětí než nejíst maso. Římské oficiem hodlalo důkladně prošetřit celý případ. Dali si proto z Mnichova poslat soudek piva a kardinálové se jali ochutnávat. Nezvyklý a hořký nápoj působil na vínem rozmazlené jazyky jako pelyněk. Proto se onen zbožný kanovník dočkal následující odpovědi: „In poenitentiam bibant - necht' pít za pokání!“

Legendární

Během semestrálních zkoušek se profesor církevních dějin Karl Heinrich von Weizsäcker snažil přivést ke zpytování svědomí jistého studenta, který už jednou u zkoušky propadl a byl nápadný absencí jakéhokoli studijního úsilí: „Řekněte mi, prosím, jak se jmenovala babička svatého Augustina.“

Slavná je sice matka tohoto velkého církevního otce, svatá Monika, zato o jeho babičce se neví vůbec nic. Přestože byl kandidát líný, rozhodně nebyl mdlého rozumu, a tak záhy prohlédl nalíčenou past. „A máte na mysli babičku z matčiny nebo z otcovy strany, pane profesore?“

Nedoslýchavost

Na Marka Twaina naléhala jeho choť, aby se vždycky před jídlem hlasitě pomodlil. Jednoho dne k nim zavítal na návštěvu starý mississippský kapitán, kterého Twain poznal během svého bouřlivého mládí. Domácí pán se tedy začal modlit, když tu ho náhle kapitán přerušil: „Co to říkáte?“ „Modlitbu před jídlem.“ „Jak prosím? Nerozumím vám.“ „Modlitbu před jídlem,“ odpověděl Twain poněkud hlasitěji. „Musíte trochu víc nahlas!“ „Ke všem čertům, modlím se!“ zařval Mark Twain.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Český král Václav IV.

Epocha jednačtyřicetileté vlády syna a nástupce Karla IV., českého a římského krále Václava IV. (1378 – 1419) náleží k jednomu z nejdramatičtějších úseků starších českých dějin. Karlův prvorozený syn Václav nezahájil vládu nejšťastněji. Půldruhého roku po jeho nástupu vypukla v českém království epidemie moru v dosud nepoznaném rozsahu, úbytek obyvatelstva vedl k úpadku celých oblastí. Donedávna kvetoucí země se ocitla v krizi, kterou lidé chápali jako projev Božího hněvu a hledali z ní východisko. Mnozí upínali své naděje ke králi, ten je však nedokázal splnit.

Vzdělaný Václav, od útlého dětství vychovávaný k panovnickému poslání, se vladařským povinností nevěnoval s velkou chutí. Přispívaly k tomu také jeho rozpory s vyšší šlechtou i s pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Konflikt s arcibiskupem skončil Jenštejnovým útekem ze země, daleko obtížněji však Václav řešil své spory se šlechtou. Roku 1394 dokonce panská Jednota krále zajala a internovala. Ale ani po panovníkově propuštění nezavládl v Čechách klid. Celkový rozvrat ještě umocňovaly neustálé sváry mezi členy lucemburského rodu. Výsledkem byl prudký mezinárodní pokles autority českého státu a roku 1400 sesazení Václava IV. z trůnu římského krále.

V roce 1402 byl panovník znovu zajat a uvězněn ve Vídni. Po svém návratu do Čech začal Václav podporovat hnutí, požadující nápravu církve a společnosti v duchu novozákonního ideálu jako nezbytný předpoklad zlepšení poměrů. V čele těchto snah stála skupina českých mistrů pražské univerzity, soustředěná kolem Mistra Jana Husa. Pražská univerzita žila a rozvíjela se pod přímou péčí a dozorem českého krále a pražského arcibiskupa jako jejího kancléře. Pro pražskou univerzitu mělo zvláště v období vlády Václava IV. mimořádnou důležitost rozdělení univerzity na čtyři tak zvané univerzitní národy: český, bavorský, polský a saský. Nešlo o dělení nacionální, ale teritoriální. Toto dělení mělo vzor v pařížském vysokém učení. Přílivem studentů z okolních zemí se stala pražská univerzita vskutku univerzitou mezinárodní s výrazně univerzalistickým charakterem, který nebyl omezen na univerzalizmus západoevropského ražení a pojetí, ale byl obohacen slovanským etnikem. To byla nesporně vlastnost, jež sehrála v poz-

dějším vývoji univerzity závažnou úlohu.

Pražská univerzita byla v roce 1348 založena Karlem IV. především pro potřeby Českého království. Později univerzitní národy v životě pražského vysokého učení začaly prosazovat své národní zájmy a narušovat rovnoprávnost, což bylo zvláště patrné na přerůstajícím živlu německém, ovládajícím čím dál tím více poměry v rámci jednotlivých univerzitních národů v jejich vzájemných vztazích. Proto dne 18. ledna 1409 na Horách Kutných Václav IV. vydal Dekret kutnohorský tohoto znění: „Jelikož pak národ německý, žádného práva obyvatelského v Českém království vůbec nemající, v rozličných záležitostech pražského obecného učení - osobil sobě k užívání tři hlasy, a národ český, pravý dědic tohoto království, toliko jediný hlas má - rozkazujeme - abyste - připustili národ český na každý způsob ke třem hlasům - jak má národ francouzský na obecném učení pařížském.“

I po vydání Dekretu kutnohorského němečtí mistři na pražské univerzitě neztráceli naději, že se uskuteční alespoň kompromisní řešení sporu a králův mandát nebrali na vědomí. V té době troufalost Němců šla tak daleko, že zvrátila smířlivou náladu Václava IV. Rozhněvaný král Václav IV. dal příkaz Mikuláši Augustinovi, aby zbavil německé akademické hodnostáře jejich úřadů a odňal rektorovi M. Hanningu z Beltenhagenu univerzitní insignie. Král Václav IV. pak ze své moci ustanovil rektorem pražské univerzity Mistra Zdeňka z Labouně, pozdějšího probůha Všech svatých na Pražském hradě a jednoho z předních stoupenců Husových. V té době děkanem artistické fakulty byl jmenován M. Šimon z Tišnova, obhájce Wiclefa a oddaný přítel M. Jana Husa. O změnách hodnostářů dalších fakult se nedochovaly zprávy. Vítězství českých mistrů vedených M. Janem Husem a jeho nejbližšími přáteli znamenalo proměnu pražské univerzity z mezinárodní instituce v instituci v základě národní. Po ideové stránce se pražská univerzita stala převážně univerzitou husitskou. V jejím čele stanul M. Jan Hus, který byl za své neúnavné úsilí v zápase o vítězství nových myšlenek a obrodu společnosti zvolen rektorem pražské univerzity 20. října 1409.

I po odchodu řady zahraničních studentů a profesorů zůstala pražská univerzita nadále

otevřena působení mimo univerzitních vlivů, zejména činnosti reformních kazatelů, strhující svými projevy stále širší vrstvy pražského obyvatelstva a studentů. Reformní hnutí, jež se stále výrazněji vymykal z hranic přísné ortodoxie a formálního, byť i kritického univerzitního akademismu, bylo vytvrzelo živěno rostoucí krizí církve a rozkladem náboženského života přenášejícím se do celé soudobé společnosti, zmítané navíc neustálými zápasy, boji a sociálním vřením.

Ve filozofických názorech Václav IV. dával přednost úvahám o možnostech přirozeného života člověka. Vedl je v kruhu svých nejbližších rádců a přátel - milců. V tomto prostředí vznikl také rytířsky řád lázně, symbolu tělesné i duševní očisty. Z jeho emblémů vyrostla, později pověst o králi Václavovi a lazebníci Zuzaně. Ze zájmu královského dvora o černou magii zase těžilo vyprávění o kouzelníku Žitovi. Kolísavý panovník Václav IV. prudký společenský a politický vývoj a narůstající hospodářské problémy nezvládl a ani zvládnout nemohl. Sociálně ideové napětí ve střední Evropě otevřelo pak cestu k prvním hlu-

bokému průlomů do ekonomicko-sociálního systému vrcholné feudální společnosti. V neděli 30. července 1419 svrhli radikální husité nenáviděné konšely z oken radnice Nového Města pražského. Husitská revoluce, snažící se odstranit nahromaděné krizové jevy, propukla plnou silou. Rozčilený Václav IV. podlehl brzy poté záchvatu mrtvice. Václav IV. zemřel ve věku 58 let.

Členové lucemburské dynastie, zejména Václav IV. působili svou politickou činností jako katalyzátor urychlující společensko-sociální vývoj. Václav IV. se jeví v tomto gigantickém zápase jako rozhodující činitel v pozitivním i negativním smyslu. Kritika dosavadních jednostranných soudů o Václavu IV. a o jeho historické úloze a snaha o všestranné, objektivní a spravedlivé ocenění jeho politických možností v dané době a životního údělu, vyznívají současně jako katarze tragické historické osobnosti českého krále. Václav IV. byl především obětí rozporuplného, komplikovaného a bezvýhodného vývoje pozdně středověké společnosti. Vývoj v zemi zdaleka nezávisel na vůli panovníka či na jeho politických kvalitách, ale byl výslednicí mocenských sil, složitých vnitřních i vnějších politických vztahů, které ve svém celku vytvářely základ státnosti. Státnost se projevovala především jako výsledek vztahu mezi nejvyšší reprezentací státu tj. osobou panovníka, jeho dvora a diplomatů, a tzv. politickým národem, to znamená představiteli vládnoucí třídy, strhující na svou stranu větší či menší část etnického národa. V období zápasu o moc za vlády Václava IV. se hlavním reprezentantem státnosti stala vysoká šlechta organizovaná v panské jednotě.

Rozpor mezi úpadkem osobní noci Václava IV. a prudkým rozvojem kulturního a ideologického dění za jeho vlády je pouze zdánlivý. Tento rozvoj byl totiž nesen nejsilnější vrstvou vládnoucí třídy, vysokou šlechtou a zčásti také královským dvorem, např. i manželkami Václava IV., královnou Johannou a později královnou Žofií, obdivovatelkou a stoupenkyní M. Jana Husa.

Rostoucí antagonismus uvnitř českého státu byl do značné míry posilován a komplikován obdobnými vztahy v říši, kde měl Václav IV. obtížnější postavení než v českém státě, neboť se zde rychle rozvíjel konflikt mezi říšskými knížaty a městy a mezi stoupenci římského krále a separatistickými snahami uvnitř sboru říšských kurfiřtů. Z tohoto širšího celofříšského hlediska je třeba posuzovat situaci, chceme-li znát objektivní odpověď na otázku o příčinách selhání vlády Václava IV. vůbec, tedy jak v říši, tak v českém státě. Tuto odpověď však nelze hledat pouze v třídních zápasech uvnitř českého

státu, ale především v německých teritoriálních státech říše, v tamní mocenské struktuře a jejím rozkladu. Byl to výsledek konfrontace ústřední královské moci s mocí říšských kurfiřtů a měst vyústivší v krizi pozdně středověkého principu autority panovníka v důsledku církevního rozkladu, rozkladu církevní autority, rozštěpení dosavadní světonázorové jednoty a destrukce myšlenky o jednotné boží obci, tedy spolupráce nejvyšší duchovní a světské autority v té formě, v jaké se to na určitou dobu podařilo ve 14. století pouze císaři Karlu IV. na základě jeho vlastní autority.

Povahové rysy Václava IV.

Extrémní projevy zlostné a hněvivé povahy Václava IV. však byly velmi škodlivé zvláště v jeho domácí, české politice. Jeho častá náládovost, přecházející ve výbuchy hněvu a zuřivosti, mu záhy odcizila takřka všechny schopné diplomaty, kteří se v jeho službách necítili bezpečně a nehodlali proto snášet Václavovy nebezpečné nálady. Když se přestal Václav IV. kontrolovat byl schopen přímo sadistických činů, jak to dověděl při útrpném výslechu Jana z Pomuku. Václavovi nepřátelé v říši využívali velmi účinně jeho výstředního chování i v argumentaci ospravedlňující jeho protiprávní sesazení z římského trůnu v roce 1400.

Kronikáři uvádějí, že když byl Václav IV. střizlivý, byl jemnocitné povahy. Když se opil, nedbal o své království. Měl rád lovy a lovecké psy. Měl prý psa, který zadával každého, na nějž ukázal. Pomluvy o Václavově povaze se zvláště vyrojily po jeho smrti. Přitom o jeho skutečném soukromí utajeném v zátiší hradů určitě nikdo nic nevěděl. Kde se nedostávalo jistot, nastupovaly dohady, pověsti a pomluvy; čím fantastičtější, tím přitažlivější. Mezi záplavou roztodivných výmyslů a zkazek se téměř ztrácí cenné svědectví brabantského diplomata a kronikáře Edmunda de Dynter v jeho Krátké brabantské kronice. Zprávy čerpané z tohoto pramene jsou cenné zejména proto, že pocházejí od diplomata, který se s Václavem osobně stýkal a vedl s ním rozhovory. Tento diplomat ve výše uvedené kronice uvádí, že Václav IV. byl „výborným společníkem, moudrým a zdvořilým knížetem,“ ale jen když pil „pro radost nebo střizlivě.“ Edmund osvědčil i hloubku vzdělání Václava IV., potvrdil jeho schopnost mluvit plynule latinsky i jeho hrdost nad vznešeným původem svého rodu. Václav IV. šlechtice a vyslance přijímal vznešeně, jak se slušelo na jeho královský majestát, přívětivě naslouchal jejich výkladu a ušlechtil se s nimi rozmlouval. Vzácné hosty zval Václav IV. ke slavnostním hostinám, po nichž následovaly

i taneční zábavy, kterých se zúčastnily i královny.

Manželky Václava IV.

První Václavovou manželkou byla **Johana Bavorská** (1356 – 1386). Byla starší než Václav a jejich dětský sňatek byl uzavřen pouze z politických důvodů. Společné dospívání na českém královském trůnu však oba sblížilo. Jejich manželství zůstalo bezdětné, což oba těžce nesli, král se stále častěji věnoval alkoholu. Je velmi pravděpodobné, že právě Václavova záliba v lovu a z toho odvozený zájem o lovecké psy stál jeho první manželku život. Stalo se tak prý na Karlštejně 31. prosince 1386 a to ve společné ložnici, kterou s královským párem sdíleli i oblíbení lovečtí psi. V noci královna prudce vstala z lože, jeden z loveckých psů po ní skočil a královnou zardousil. Tady je třeba ještě poznamenat, že na Václavově dvoře došlo k několika zraněním jeho dvorských úředníků od králových loveckých psů.

Druhou Václavovou manželkou byla **Žofie Bavorská** (1376 – 1425), která se sice narodila v Mnichově, ale vyrůstala u svého strýce na hradě Lenshutu. Strýc Žofie Bavorské, vévoda Friedrich, byl stejně vášnivý lovec jako český král Václav IV. Na podzim roku 1388 vzal vévoda Friedrich svoji neteř Žofii do Prahy, aby zde vykonal přátelskou návštěvu. Dvanáctiletá princezna Žofie však českého krále Václava IV., který byl o 15 let starší než princezna, tak okouzila, že již 2. května 1389 se konala v Praze svatba. Jednalo se o první případ kdy se český král ženil z lásky a nikoli pro politický prospěch.

Manželský svazek, očekávaný oběma stranami s takovou nedějí se však brzy dostal do krize, přičemž hlavní příčinou se stalo marné čekání na dědice. Nesoulad mezi manželi se projevil také ve stálém odkládání Žofiiny korunovace, k níž došlo až 11 let po svatbě, 13. března 1400. Spory o chybějícího následníka trůnu doplňovala také králova žárlivost, což později zavdalo podnět ke vzniku legendy o sv. Janu Nepomuckém, jehož dal král mučit, aby prozradil zpyčední tajemství královny Žofie.

Od roku 1402 se stala královna Žofie horlivou příznivkyní betlémské ho kazatele Jana Husa, až do roku 1410 jej veřejně hájila i na královském dvoře. V prvních letech Husovy činnosti dokonce byla pravidelnou návštěvnici Betlémské kaple a roku 1410 byla dokonce nucena se bránit nařčení papežského legáta, že ochraňuje kacíře. Královna Žofie zemřela v Prešpurku v září 1425 ve věku 49 let. To uplynulo již 6 let od smrti Václava IV.

Alena Kulheinová,
Česká republika

Paths of Glory and Tribulations

"It was the best of times; it was the worst of times..." We can almost hear the echoes of the opening lines of the novel *The Tale of Two Cities*, written by Charles Dickens so many years ago. 1968 was arguably one of the most turbulent, auspicious and reprehensible years in the history of the communist controlled Czechoslovakia. It was the year which began with hopes and promises and ended in frustrations and disappointments. The number of crucial events which took place within that year is so extensive that it is impossible to compress all of the major happenings into one issue of our monthly publication. With the passage of time the readers can see both tragedy and travesty in the bizarre happenings of those bygone days.

1968

January 3-5 The Czechoslovak Communist party meets and separates the position of first secretary from the president of the republic. The party then elects a compromise candidate, Alexander Dubček, the moderate leader of the Slovak Communist party, as its first secretary, removing the Stalinist Antonín Novotný, who remains president of the republic.

February 25 Major General Jan Šejna, a Warsaw Pact commander, defects to the United States.

February 28 The supreme commander of the Warsaw Pact, Soviet Marshal Ivan Yakubovsky, flies to Prague to ascertain if General Šejna took any secrets with him. The National Assembly makes Bratislava the capital of Slovakia.

March 5 The government relaxes censorship and begins to work on changing the laws overseeing strict control of publications.

March 14 The Slovak National Council, the government for Slovakia, calls for a decentralized Czechoslovakia along federal lines.

March 19 The Czechoslovak Communist party daily newspaper, *Rudé Právo*, calls for the resignation of Antonín Novotný as president of the country.

March 22 Under great pressure from the reformers and humiliated by and blamed for the Šejna defection, Antonín Novotný resigns as president and goes into retirement.

March 23 In Dresden, East Germany, the Czechoslovak leaders, Alexander Dubček, Jozef Lenárt, and others are warned by the leaders of Bulgaria, East Germany, Hungary, Poland, and the Soviet Union not to let their liberalizing program get out of hand.

March 30 The moderate General Ludvík Svoboda is overwhelmingly elected president by the National Assembly.

April 3 The government announces it will investigate the mysterious circumstances surrounding the death of former Foreign Minister Jan Masaryk, son of the first president Tomáš G. Masaryk, shortly after the Communist takeover in March 1948.

April 4 The Communist party elects a new presidium consisting mainly of reformers.

April 5 A plenary session of the Central Committee of the Communist party adopts the idea for a Czech-Slovak federative state and a 24,000-word Action Program, which outlines reforms for "a new road to socialism," guaranteeing political plurality, freedom of the press, speech, assembly, organization, religion, and employment, the right to personal property and a fair trial, and small scale private businesses. As a result, the Czechoslovak Stalinists begin to lose power. This liberalizing program becomes known as the Prague Spring.

April 6 The hard-line Communist Jozef Lenárt is ousted as premier and his government falls; Oldřich Černík succeeds him.

April 9 Černík forms a reformist government, forcing the Stalinists out of power.

April 10 The Slovak Communist party demands a federative Czechoslovakia.

April 24 Černík presents his reformist program to the National Assembly which approves the reformist Action Program and plans for a federative state on May 3. Soviet Marshal Ivan Yakubovsky again visits Prague; this time to discuss pre-

parations for the June Warsaw Pact maneuvers in Czechoslovakia.

April 26 Ladislav Mňačko, the Slovak writer, gets his Czechoslovak citizenship back.

April 29 Czech and Slovak economists meet in Bratislava to discuss the effects that federalization might have on the country. A commission to work out the economic arrangements for a federative Czechoslovakia will be appointed on June 1.

May 1 The government orders the full rehabilitation and exoneration, as well as the restoration of Communist party membership to, the 14 defendants of the "Slánský Trial". Other Communists and non-Communists purged after the Communist takeover in 1948 will also be rehabilitated in the coming months.

May 4 Alexander Dubček and other leaders hold talks with their Soviet counterparts in Moscow where sharp disagreements surface over the Czechoslovak reforms.

May 7 The Soviets protest after an article appears in *Rudé Právo*, the newspaper of the Czechoslovak Communist party, that implicates Soviet agents in the death of Foreign Minister Jan Masaryk in 1948.

May 8 Bulgarian, East German, Hungarian, and Polish Communist party leaders confer in Moscow about the liberalizing events in Czechoslovakia.

May 9 President Svoboda grants amnesty to mainly political prisoners on the anniversary of the liberation of Prague from the Nazis in 1945.

May 10 Joint Soviet-Polish military maneuvers take place in Poland near the Czechoslovak frontier, while - Soviet troop movements take place near the Czechoslovak border in the east.

May 17-25 Soviet Premier Aleksei Kosygin visits Prague for discussions concerning the reform movement, but he ends his mission early and returns to Moscow after he is unable to slow the pace of reforms. However, Czechoslovakia agrees to allow Warsaw Pact military exercises on its territory in June.

May 19 The Soviet Communist party newspaper, *Pravda*, criticizes developments in Czechoslovakia.

May 30 Antonín Novotný and other hard-line Communists are ousted from the Czechoslovak Communist party.

June 5 Railway workers strike in Žilina to force management changes.

June 14 Showing some understanding for the Czechoslovak reform program, Hungary renews its friendship treaty with Czechoslovakia.

June 20-July 2 Joint Soviet-Polish-Hungarian-East German military maneuvers take place and move into Czechoslovakia. Soviet forces, however, remain until August 3, one month later than scheduled.

June 24-27 The National Assembly passes many liberal reforms including the abolition of press censorship, the federalization of the country into two states, and the rehabilitation of people unjustly persecuted, arrested, and sentenced for political reasons since 1948.

July 4 The Warsaw Pact nations, minus Romania, call for joint talks with Czechoslovakia over the issue of the reforms. On **July 8** Dubček rejects this proposal unless the discussions are bilateral with each of the countries.

July 9 The National Assembly passes legislation permitting all Czechoslovaks the right to own a passport, thereby allowing them unlimited travel abroad.

July 14-16 The Communist leaders of Bulgaria, East Germany, Hungary, Poland, and the USSR, fearful of the repercussions in their own countries from the Czechoslovak liberalizing movement, meet in Warsaw and send a virtual ultimatum to the Czechoslovak Communist party demanding an end to the reforms, including the banning of all non-Communist political organizations, controls on the media, and a strengthened military. The five countries back up their resolution with troop movements near the Czechoslovak borders.

July 15 General Václav Prehlik, head of the Communist Party Central Committee military section, criticizes the continued presence of Soviet troops in Czechoslovakia. In an attempt to placate the Soviet Union, Prehlik is removed from his position on July 25. President Nicolae Ceaușescu of Romania gives his public support for the events in Czechoslovakia.

July 18 The Communist Party of Yugoslavia declares its support for the reformist

First secretary of Communist party Alexander Dubček, president Ludvík Svoboda, premier Oldřich Černík

program in Czechoslovakia. Four days earlier, President Tito of Yugoslavia expressed his support for the Czechoslovak reforms.

July 19 The Central Committee of the Communist party gives its unanimous support to its leaders to resist pressure from the Soviets and the four other Warsaw Pact countries. Dubček announces that he remains committed to the Action Program from April.

July 21 At a rally President Svoboda states that Czechoslovakia remains committed to the Warsaw Pact.

July 23 In an attempt to intimidate Czechoslovakia, the Soviets undertake military exercises near the frontier of Slovakia and the Soviet Union.

July 27 In response to the July 16 note from the five Warsaw Pact countries, Alexander Dubček pledges in a radio and television address that the country will carry out its reforms to the end and will not back down the slightest bit.

July 27-August 6 Czechoslovak delegates to the Ninth World Youth Festival held in Sofia, Bulgaria, are given a very cold reception, which warms up after the Čierna Ac-cord is ratified on August 3.

July 29-August 1 Czechoslovak leaders meet with Soviet leaders in the Slovak town of Čierna nad Tisou to discuss the current situation in Czechoslovakia. At the end of the meeting, both parties declare

that a compromise has been reached. This compromise states that both sides will refrain from mutual criticism if Czechoslovakia limits its reforms, especially with regard to the media.

August 3 The leaders of Bulgaria, East Germany, Hungary, Poland, and the Soviet Union meet in Bratislava to ratify the Čierna Plan.

August 4 In a televised speech, Alexander Dubček declares that no secret deals were made at Čierna and Bratislava with the other Warsaw Pact countries and that Czechoslovakia's independence is secure.

August 9-11 As a gesture of support for the Czechoslovak reforms, President Tito of Yugoslavia visits Czechoslovakia and receives a warm welcome.

August 10 The Soviets announce new Warsaw Pact maneuvers along the Czechoslovak frontier beginning the next day.

August 12-13 Fearful of Czechoslovakia's liberalizing program spilling over into his country, East German hard-line Communist leader Walter Ulbricht meets with Alexander Dubček in Karlovy Vary and demands that the reforms cease and the old hard-line ways be restored. Dubček refuses.

August 15-16 To give moral support to Czechoslovakia, President Nicolae Ceaușescu of Romania visits Prague and renews a 20-year treaty of friendship.

Tony Jandáček

The Vocation Crisis

The impact of generational attitudes

If there are any hard-and-fast rules regarding an invitation to the priestly and religious way of life, it is how hard the prospects are to find and how fast they are to decline! Befuddled vocation directors wonder why their efforts are not producing the numbers needed in today's American Church, in which more priests are over age ninety than under age thirty. The rug - and some would say it used to be a magic carpet - has been pulled out from under us concerning the present vocation reality.

In acknowledging this shortfall, it is good for Catholics in both the pew and pulpit to recognize forces beyond our control, one of which is a paradigm shift in collective generational attitudes. In his book *U.S. Lifestyle and Mainline Churches*, Professor T. Sample demonstrates how this shift has been primarily a movement from what he calls an ethic of self-denial to one of self-fulfillment. These terms do not suggest value judgments. The ethic of self-denial, which predates the baby-boomer generation who reached adulthood in the late sixties and seventies, is characterized by making sacrifices for the security and well-being of the family, by hard work to provide for life's necessities, and by involvement in the social domain of church or school. The ethic of self-fulfillment, on the other hand, has been introduced by the baby-boomer phenomenon and is characterized by viewing life itself as intrinsically valuable (meaning that it is not to be denied for the sake of something else) and by a culture of affluence and advancement that sees more as better.

The Catholic Pluralism Project, headed by Professor James D. Davidson, further highlights the generational differences in faith and religious practice. For the generation born in or before 1940, a strong Catholic identity through overall Church and sacramental participation is essential to relating with God. Those who fall into this group tend to see their involvement with the institutional Church and their relation to God as almost one and the same. The generation born between 1941 and 1960, who came of age during the Second Vatican Council, represents attitudes of both the earlier and later generations, with a tendency to be less institutional than those before them. The post-Vatican II generation was born after 1960 and came of age in the seventies and eighties. These Catholics tend to view their faith in largely individualistic terms, minimizing the role of the institutional Church in their relationship with God. While they can appreciate the Church's availability to accompany them along the way on their personal faith journey, overall they "do not describe the Church as an essential component of their faith." This may help to explain why only 23 percent of the younger generation attends Mass every week.

Within this youngest generation, however, are a number of Catholics who do not exhibit cynicism or distrust toward the institutional Church; nor do they associate any negativity with pre-Vatican II practices. They are labeled millennial Catholics, born in 1982 or later, but in their religious outlook and prac-

tice, they more closely resemble the generation born before World War II than the Vatican II generation. Dioceses and religious communities with a more traditional religious identity are attracting millennial Catholics in impressive numbers by today's vocation standards.

Admittedly, many young people would indeed define the institutional Church as essential to their faith and are not "at home" in a church style that existed decades before they were born. Credible studies such as the ones cited, however, consider the implications of the future U.S. priesthood and religious life and whether today's younger Catholics are willing to embrace institutional responsibilities on the horizon - especially as seminaries now produce only one new priest for every three who resign, retire, or expire.

Does much of the data indicate that what a new generation is in search of is precisely what the boomer generation lost sight of? Moreover, if the data represents the thinking of the current generation at large, it is an indictment on the dissolution of the nuclear family and the diminished presence of religious in this generation's worldview to attract, impact, and generate followers.

*Father Byron Miller,
director of the National Shrine
of Blessed Francis Xavier Seelos
in New Orleans, Louisiana.*

Liguorian, April 2006

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Kyjov u Hodonína

I když první písemná zpráva o Kyjově pochází z r. 1126, území, kde se město v současné době rozkládá, bylo osídleno již v pravěku. Svědčí o tom archeologické nálezy z paleolitu, neolitu, doby bronzové i železné, z období římského i z doby stěhování národů, doloženo je i osídlení slovanské.

Od r. 1126 do 1539 patřil Kyjov klášteru Hradisko u Olomouce, kterému je daroval údělný olomoucký kníže Václav. Místo bylo pro klášter důležité, protože se tam dalo pěstovat víno, které bylo potřebné k liturgickým účelům, ale bylo též běžným nápojem a užívalo se také jako lék.

Ve 12. stol. se o rozvoj Kyjova nejvíce zasloužil hradištský opat Michal, který nechal v Kyjově vystavět kamenný románský kostel sv. Martina. Kyjov se stal trhovým městečkem. V r. 1284 dává král Václav II. souhlas k jeho opevnění. Palisádou, valem a vodním příkopem bylo ohrazeno náměstí a přilehlé ulice. Protože Kyjov nepatřil k bohatým městům, nemohl si nikdy dovolit výstavbu kamenného opevnění. Ve 14. a 15. stol. hradištská premonstráti Kyjov pronajímali nebo zastavovali a vystřídalo se zde několik generací nižší šlechty. Počátkem 16. století je už Kyjov střediskem kraje. Roku 1515 uděluje Vladislav II. Jagellonský Kyjovu právo pečetit červeným voskem a Kyjov je již nazýván městem.

V r. 1539 klášter město prodal i se vsí Bukovany. Novým majitelem se stal moravský zemský hejtman Jan Kuna z Kunštátu. Po jeho smrti připadl Kyjov jeho synům, ale ti jej nejdříve zastavili a nakonec prodali Janu Kropáčovi z Nevědomí na Litenčicích. Protože však byl Kropáč vyhlášený svou hrabivostí a hrubým zacházením s poddanými, vytvořila se ve městě proti němu opozice, vedená Václavem starším Bzeneckým. Ten také stál v čele deputace kyjovských měšťanů, kteří se vydali ke králi Ferdinandu I., aby si na něm vyžádali ochranu před Kropáčem. Dne 11. května 1548 podali Kyjovští králi žádost, aby je přijal za poddané své komory s tím, že kyjovští obyvatelé sami vrátí Kropáčovi sumu, kterou za Kyjov zaplatil. Tak se také stalo a 18. srpna 1548 se jim listinou dostalo královské slibu, že Kyjov nebude nikdy zastaven, ani prodán. Město mělo z nového postavení značné výhody. Bylo opraveno, postaveny tři městské brány a výstavná renesanční radnice. V r. 1577 koupilo město vesnici Vřesovice, v r. 1666 velkostatek a ves Kelčany.

V roce 1710 přišli do Kyjova první kapucíni. Jejich zásluhou a díky odkazu Jana Adama z Lichtenštejna byl v letech 1713 - 1720 vystavěn na náměstí nový kostel, v r. 1723 vysvěcen a zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a dvěma moravským patronům Cyrilu a Metoději.

Po předchozím souhlasu Marie Terezie byli do Kyjova v r. 1760 uvedeni piaristé, kteří zde založili nižší latinské gymnázium, na němž se vyučovalo základům latiny, aritmetiky a ostatních věd. Při školské reformě v letech 1774 - 1775 bylo gymnázium zrušeno a nahrazeno školou hlavní s německým vyučovacím jazykem. Obnovení gymnázia se Kyjov dočkal až v 19. stol. nejprve ně-

meckého a později jako českého, jehož pokračovatelem je současné Klvaňovo gymnázium.

V r. 1844 otevřel v Kyjově kníže Hugo Salm-Reiferscheidt hnědouhelné doly a v r. 1858 první sklárnu. Zpočátku se zde vyrábělo tabulové sklo, postupně se přešlo na sklo obalové. To se zde vyrábí dodnes.

Podobně jako většina moravských měst měl i Kyjov ve 2. pol. 19. stol. německé obecní zastupitelstvo. Protiváhou německých spolků, peněžních ústavů, obchodů a škol se staly české spolky. 8. prosince 1864 byl založen Čtenářský spolek. Na podzim roku 1871 zahájila svoji činnost tělocvičná jednota Sokol, která též pořádala přednášky, divadla, plesy a taneční zábavy. V únoru 1874 začala fungovat česká Občanská záložna. Ve volbách r. 1896 bylo zvoleno první české obecní zastupitelstvo.

Prvním a významným počinem tohoto zastupitelstva bylo vybudování českého školství. V roce 1897 se začalo vyučovat na české obecné škole chlapecké a dívčí, 1898 na českém gymnáziu, další české školy byly: 1898 dívčí měšťanská škola, 1900 živnostenská škola pokračovací, 1905 pokračovací škola kupecká, 1907 zimní škola hospodářská a r. 1909 měšťanská škola chlapecká.

Po skončení I. světové války se Kyjov začíná dál rozvíjet. Vznikly nové městské čtvrtě s rodinnými i obecními činžovními domy, vybudoval se vodovod a kanalizace, byly vydlážděny chodníky a vozovky, vznikaly nové podniky, těsně před 2. sv. válkou byla postavena okresní nemocnice. V roce 1921 uspořádali sokoli I. ročník národopisných slavností Slovácký rok. Tyto slavnosti se v Kyjově pořádají dodnes. Od r. 1926 sídlí v budově místního renesančního zámku městské muzeum.

Rozvoj města přerušila na šest let nacistická okupace. Kyjov byl osvobozen rumunskými jednotkami 28. dubna 1945. Stejně jako tomu bylo po 1. sv. válce i nyní začíná obnova normálního života ve městě. Vyrůstají celá nová sídliště, podstatně se rozrostla nemocnice, jejíž výstavba začala už za války, v r. 1961 byl otevřen domov důchodců, přibýly nové mateřské a základní školy, závody, dopravu ve městě pomohl vyřešit nadjezd nad železniční trať Brno - Trenčínská Teplá. Přínosem pro zkvalitnění ovzduší byla plynofikace. Pro kulturní a sportovní vyžití nejen Kyjovských, ale i obyvatel z blízkého i širšího okolí slouží letní kino, kino Panorama, dům kultury, muzeum, městská knihovna, sportovní stadión. Milovníkům koní je k dispozici jezdecký oddíl, v blízkosti letního kina se nacházejí tenisové kurty. V letních měsících se můžeme osvěžit v bazénech místního koupaliště.

Po roce 1989 se mnoho občanů pustilo po více než čtyřiceti letech do soukromého podnikání. Výsledkem jejich snažení jsou soukromé obchody a firmy s různým zaměřením. Některé navázaly na dřívější tradice, jiné jsou úplně nové.

Podle www.kyjov.cz

Foto na zadní straně:

Renesanční radnice ze 16. století v Kyjově

